

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΠΕΙΡΑ 65 ΕΤΩΝ

Σήμερα, μετά 65 ετών πείραν, έπετεύχθη σύστημα άσφαλές, με άπόδοσιν πραγματικήν ύπερ των Πελατών.

Δέν έτέθη ως άρχή να κατασκευασθούν έπιπλα εύθηνά.

Έπεξητήθη να κατασκευασθούν, πρώτ ν, έπιπλα τέλεια, στεγνά και διαρκείας και μετά, με μελέτην και σύστημα, έπετεύχθη ώστε τοιαύτα έπιπλα μεγάλης αξίας να πωλούνται εις χαμηλήν τιμήν.

Τούτο έπραγματοποιήθη: Διά τεχνητών μακράς πείρας. Διά της μίωσεως πάσης περιττής δαπάνης ως π. χ. Έκθέσεων, Πρατηρίων κ.λ.π. Διά της άπ' εύθείας άγοράς των πρώτων ύλών και δια της έγκαταστάσεως των τελειότερων και νεωτέρων μηχανημάτων έπιπλοποιίας.

Έπισκεφθήτε τα έργοστάσιά μας, όπου ή Έκθεσις των τοιούτων έπίπλων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΔΙΟΔΙΟΝ
ΤΗΛΕΦ. 69

Μή πλέον άμφιβάλλετε.
Μόνη σας δύνασθε έντός 10 ήμερών, να δήτε την διαφοράν εις το δέρμα σας. Ουδέποτε θά έπανεέλθουν ρυτίδες με την τακτικήν χρησιν της άβλαβούς κρέμας

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος Έγκειμένου Ιατροσυνεδρίου της Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου.
Αντιπρόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ και Σία, Πειραιά.
Έπιστημονική οδηγία παρά τφ Συφιλιδολόγφ κ. Φωτίφ Μοσχούλα, Αθήνα, επίσης και εις τφ Ιατρικόν Χαρ. Τριχούπη 14.

Κορίαι

Μή λησμονείτε ότι μόνον με την
ΒΑΦΗ VAUBRY

Ήμπορείτε να βάψετε με έπιτυχίαν τα φορέματά σας. Ή ΒΑΦΗ VAUBRY ξεβάφει ποτέ. Πωλείται εις όλα τα καλά Φαρμακεία. Χονδρική πώλησις: Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Αθήναι (Όμόνοια) Φαρμακείον ΜΙΝΕΡΒΑ, Σταδίου 15 (παραπλεύρως Κινηματογράφου ΑΤΤΙΚΟΝ)

Μισό εκατομμύριο δραχμές

Δυό είδησούλες που πέρασαν σχεδόν άπαρατήρητες άπ' τον πολύ κόσμο, δέν θάταν άσκοπο ν' άποτελέσουν τό σημερινό θέμα μας.

Και για να μη χάνουμε χώρο — κι αυτό γιατί καθώς θά ίδητε και μόνοι σας παρακάτω, όχι μόνο «ό χρόνος είνε χρήμα» αλλά και ό χώρος μας στην περίπτωση αυτή είνε έξ' ίσου πολύτιμος — ή πρώτη είδησούλα έγραφε πως προεκηρύχθη από την Κοινωνία των Έθνών ένας διεθνής διαγωνισμός, για την συγγραφή κινηματογραφικού σεναρίου, με κεντρικήν βέβαια θέσιν σύμφωνη με τον θεσμό της Κ. τ. Ε., και ότι στον διαγωνισμό αυτό παρεκλήθη και ή Ελλάς να συμμετάσχη. Έπαθλον όρίζεται έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ή, μ' άλλα λόγια, μισό περίπου έκατομμύριο δραχμών.

ΥΣΤΕΡΑ
(ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ)
Τό Νέον Γαλλικόν
θεραπεύει την
τιδα και την
Αντιπροσωπία
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ
και Σία Πειραιά

ΑΙΜΟΚΑ
Είναι απαραίτητο
τάς Κας και Δίδας
υποφέρουν έναν
της περιόδου των
χάζει άμέσως το
κανονίζει τέλεια
διαστήματα που

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΡΤΙ)

έλληνικών γραμμάτων ανέλαβαν στην καμπούρα τους τον δύσκολο αυτόν άγώνα.

Και για όσους ξέρουν τους τρεις συγγραφείς, ή είδησις αυτή δέν μπορούσε παρά να τους ίκανοποιήση, να τους ένθουσιάση, και να αδεύση της έλπίδης τους για την τελική νίκη.

Έδω τελειώνει ό πρόλογος. Και τώρα άς μπουμε στο θέμα, ή καλλίτερα στα θέματα — δέν πιστεύω να ξεχάσατε πως είνε τρία.

Αί «Αμφικτυονία» του κ. Ήλία Βουτιερίδη είνε ένα έργο ιστοριοφιλολογικό, ίερίque, και που άσφαλώς, σκηνοθετημένο από έναν άντάξιο του συγγραφέως του ρεζισέρ, θά κατατάσσονταν στην σειρά των άριστουργημάτων της κινηματογραφικής τέχνης. Ο κ. Βουτιερίδης, όπως μου είπε ό ίδιος στην ολιγόλεπτη συνομιλία μας, είχε κάποτε εργασθή πάνω στο θέμα αυτό, θέλοντας να γράψη μία μέρα την ιστορία των Αμφικτυονιών. Ή εργασία του βρισκόταν περίπου στο τέλος της, όταν γίνηκε ό τελευταίος έλληνοτουρκικός πόλεμος, κι ή έκστρατεία της Μικράς Ασίας, πράγμα που τον ανάγκασε να την διακόψη. Έκτοτε, είτε γιατί άλλες εργασίες πιδ έπείγουσε δέν του τό επέτρεψαν, είχε εγκαταλείψη τά παλιά του χειρόγραφα, που θάμεναν ίσως-ίσως για αρκετόν ακόμα καιρό λησμονημένα, αν δέν ξεπετάγονταν στη μέση ό διαγωνισμός της Κ. τ. Ε.

— Έτσι, μου λέει, δέν ιουράστηκα και πολύ για τη συγγραφή του σενα-

την λατρεία μιάς κοινής θεότητας, δέν άφιναν εύκαιρία που να μην πολεμήση ό ένας τον άλλον, συλλαμβάνει την ιδέα των Αμφικτυονιών, δηλαδή ενός συνεδρίου στο όποϊον θά αντιπροσωπεύονταν όλοι οι έλληνικοί λαοί, και τό όποϊον θά έλυνε ειρηνικά κάθε διαφορά που θά άνεφύετο τυχόν μεταξύ τους. Έκθέτει την ιδέα του, που γίνεται άμέσως δεκτή από όλους, και ιδρύονται αι Αμφικτυονίαί.

Περνούν έξη αιώνες από τότε. Ό θεσμός των Αμφικτυονιών έχει στο διάστημα αυτό τελειοποιηθή και πλουτισθή με πολλές ακόμα διατάξεις. Δυστυχώς όμως οι Κιρραίοι — οι σημερινοί κάτοικοι της Ιτέας δηλαδή — που στην περιοχή της βρίσκεται και τό μαντεϊόν των Δελφών, αρχίζουν να κάνουν παρανομίες, πράγμα που άναγκάζει τους άλλους συμμάχους να θελήσουν να επιβάλουν διά των όπλων την τήρησιν των όρων του θεσμού των Αμφικτυονιών. Τεχνικά και χωρίς να θυσιάζεται τίποτε από την ιστορική αξία του έργου, υποφώσκει κι' ένα ειδύλλιον μεταξύ της Μεγιστοϋς, κόρης ενός άρχοντος Κιρραίου, και του Μεγακλή, χιλιάρχου των Σικωνίων. Τελικώς οι Κιρραίοι ήττώνται, γεγονός που έρχεται να καταστήση ακόμα σεβαστότερο τον θεσμό των Αμφικτυονιών.

Έδω τελειώνει τό έργο του κ. Βουτιερίδη, έπακολουθεί δέ ένας μικρός έπίλογος, εις τον όποϊον παρουσιάζεται ένας σύγχρονος άνθρωπος που σκέφτεται όλα αυτά τά πράγματα, παρακολουθεί ύστερότερα με την σκέψη του την εξέλιξη του θεσμού αυτού, ξαναζωντανεύοντας με την φαντασία του τους μετ'γενέστερους εργάτας της ιδέας αυτής, τον Έρασμο, τον Έρρίκο τον Δ', τον Γκρότιο, τον Ρουσσώ, τον Κάντ, τον Ούιλσον και τελειώνει διαρωτώμενος πως δέν θά ήταν δυνατόν μιά τόσο άραία ιδέα να μην επικρατήση τελικώς...

Τό έργο του κ. Συναδινού είνε μοντέρνο, και γραμμένο μέσα σε λίγες μέρες. — Δέν είχα ούτε τό θέμα, μου λέει χαμογελώντας και κυττάζοντας τον κ. Βουτιερίδη, ούτε τίποτε. Σ' αυτό ή-

μώνα λιγώτερο τυχερός άπ' τον αγαπητό μου συνάδελφο. Εύτυχός όμως που ή έλλειψη αυτή και τό ελάχιστο χρονικό διάστημα, δέν με έμπόδισαν να γράψω τον «Νικητή». — Άς εσχηθούμε, του λέω, να βγήτε και. νικητής. Ο κ. Συναδινός κάνει πως δέν μ' άκούει για να μην μου άπαντήση. Χαμογελά μόνο κι' άνάβει τό ποδρό του. — Λοιπόν, του λέω σε λίγο, περιμέ-

Ήλίας Βουτιερίδης

Θεόδωρος Συναδινός

Τίμος Μωραϊτίνης

Και τώρα έρχόμαστε στην δεύτερη είδησούλα. Αυτή, με πέντε λόγια, μας έδινε τους τίτλους των έργων και τά όνόματα των συγγραφέων που θά αντιπροσώπευαν την Ελλάδα στον διεθνή διαγωνισμό. «Αί Αμφικτυονίαί» — «Ο Νικητής» — «Ο Άρχοντας του κόσμου». «Ήλίας Βουτιερίδης» — «Θεόδωρος Συναδινός» — «Τίμος Μωραϊτίνης». Μ' άλλα λόγια, τρεις «άσσοι» των

ριου. Είχα στην διάθεσή μου, έκτός άπ' την κεντρική ιδέα, κι' όλες της λεπτομέρειες που μου χρειάζονταν. Τό έργο του κ. Βουτιερίδη, γίνεται στους μυθικούς καιρούς, και αρχίζει από μία μικροσυμπλοκή μεταξύ Θεσσαλών και Ολιτών. Λίγο καιρό ύστερότερα, στο προσκήνιο των Δελφών, ό Άκρίσιος, άρχηγός των Θεσσαλών, βλέποντας όλους εκείνους τους λαούς που ένω συναδελφώνονται για

μια λιγώτερο τυχερός άπ' τον αγαπητό μου συνάδελφο. Εύτυχός όμως που ή έλλειψη αυτή και τό ελάχιστο χρονικό διάστημα, δέν με έμπόδισαν να γράψω τον «Νικητή». — Άς εσχηθούμε, του λέω, να βγήτε και. νικητής. Ο κ. Συναδινός κάνει πως δέν μ' άκούει για να μην μου άπαντήση. Χαμογελά μόνο κι' άνάβει τό ποδρό του. — Λοιπόν, του λέω σε λίγο, περιμέ-

νω την υπόθεση.

— "Α! ναι, βλέπετε ξεχάστηκε.

Κι' ο κ. Συναδινός αρχίζει:

— Βρισκόμαστε στην Αθήνα την άνοιξη το 1895, σ' ένα χορό που δίνει ο υπουργός των Εξωτερικών. Εκεί γνωρίζονται οι Γερμανός στρατιωτικός ακόλουθος της πρεσβείας με την κόρη του πρεσβευτού της Γαλλίας, ενός γέρο στρατηγού. Αγαπιούνται και αποφασίζουν να παντρευτούν. Ο γέρο-στρατηγός όμως δεν δέχεται, κι' αυτό γιατί δεν θάθελε ο γυιός του να γίνει μια μέρα Γερμανός πολίτης. Γι' αυτό ο γάμος, ο Γερμανός παραιτείται απ' τη θέση του, κι' όλοι πηγαίνουν να κατοικήσουν στα κτήματα του στρατηγού που βρίσκονται κοντά στα γαλλο-γερμανικά σύνορα. Εκεί γεννιέται κι' ο γυιός του, που για ανάμνηση του τόπου της πρώτης γνωριμίας των, τον ονομάζουν Φοίβο.

Περνούν τα χρόνια. Ο Φοίβος γίνεται γυιός, και έχει μια φιλοδοξία στη ζωή του: να ανακαλύψει ένα γαλλικό γιά τους πυρετούς των τροπικών κλιμάτων. Φεύγει με έναν καθηγητή του σε μια πόλη των γαλλικών αποικιών, και εκεί εργάζεται πάνω στην ιδέα αυτή. Στο μεταξύ κηρύσσεται ο παγκόσμιος πόλεμος. Ο πατέρας του Φοίβου πηγαίνει στη Γερμανία, για να υπηρετήσει την πατρίδα του. Ο Φοίβος καλείται να υπηρετήσει την δική του πατρίδα: την Γαλλία. Ο Φοίβος όμως έχει συνδεθεί με μιαν αγγλίδα νοσοκόμο, την αφίνει έγκυο, νομιμοποιώντας, πριν να φύγει για το μέτωπο, τον γάμο του.

Οι Γερμανοί μπήκαν στο γαλλικό έδαφος. Ο γέρο-στρατηγός με την κόρη του πηγαίνουν στο Παρίσι. Τα κτήματά τους καταστρέφονται, και εκεί που πριν άνθιζε η ζωή, η αγάπη, η ειρήνη, τώρα δεν απομένουν παρά ερείπια.

Ο πατέρας του Φοίβου διατάσσεται να μπει στο γαλλικό έδαφος και να κάνει τον κατάσκοπο. Εκεί συλλαμβάνεται απ' τον γυιό του, που τον αφήνει να φύγει, αφού προηγουμένως καταστρέψει τα σχέδια και τας σημειώσεις της κατασκοπείας του. Το πράγμα όμως αυτό αναφέρεται στο γαλλικό αρχηγείο. Ο Φοίβος δικάζεται, κι' επιδικάζεται να φανερώσει το όνομα του Γερμανού, κηρύσσεται ένοχος και τουφεκίζεται. Το σκάνδαλο εσοπά.

Όλοι βρίσκουν τη μάνα του Φοίβου, και το γέρο-στρατηγό, που μη μπορώντας να αντέξει στην προσβολή αυτή, πεθαίνει. Ένας δημοσιογράφος, παλιάνθρωπος κι' αγύρτης που από καιρό κάνει κόρτε στην μητέρα του Φοίβου, έπωφελείται της ψυχολογικής αυτής στιγμής και την κάνει φιλενάδα του. Ταυτοχρόνως φθάνει και η γυναίκα του Φοίβου με το παιδί της.

Ο πόλεμος τέλειωσε. Ο Γερμανός γυρίζει. Μαθαίνει όλα όσα γίνθηκαν και σκοτώνει τον δημοσιογράφο. Στην φυλακή, για πρώτη φορά μαθαίνει πώς ο Φοίβος είχε παντρευτεί και πώς αυτός είχε ένα γυιόνακι. Κι' ενώ πριν δεν τον ενδιέφερε πια η ζωή του, τώρα θέλει να ζήσει.

Την ημέρα της δίκης με μάτια βουρκαωμένα, διηγείται όλη την ιστορία του στους δικαστές, και τελειώνει φωνάζοντας και δείχνοντας τον γυιό του:

— Πέστε μου τώρα σεις, αυτό το παι-

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΣΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΣΤΙΒΟ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ

Επαναστάσεις, εμφύλιοι σπαραγμοί, πάλη της κοινωνίας εναντίον των εγγληματιών, καταρρυθμίσεις κακοεργων, όλ' αυτά που φάνοιται συυφασμένα με τη σύγχρονη ζωή δεν είναι τίποτα απροστά σ' ότι θ' αφηγηθούμε... Ός και ο πόλεμος, ο μεγάλος, ο τρομερός πόλεμος, δεν είναι τίποτα μπροστά στη μεγάλη μάχη που διεξάγεται κάθε μέρα για το χρυσάφι, για τα λεφτά, στον ματωμένο στίβο του Χρηματιστηρίου...

Σε κάθε πρωτεύουσα, υπάρχει ένα κτίριο, που συνήθως δεν δείχνει ότι έχει κάποιον ε-ξαιρετικό προορισμό. Το κτίριο αυτό, άλλο, όπως στο Παρίσι, φαίνεται σαν ένα παλαιό, με ξεθαμμένη πρόσοψη, μέγαρο, που άλλο, όπως στο Λονδίνο, έχει την ψυχρή όψη ενός εμπορικού σπιτιού, κι' άλλο, όπως στη Νέα Υόρκη, είναι ένα ταπεινό σπιτάκι, χωμένο μέσα στους πανύψηλους ουρανοξύστες που το τριγυρίζουν. Κι' εν τούτοις, εκεί, μέσα στα φαινομενικά άσημαντα αυτά κτίρια, παίζονται ή τυχές των κρατών... Μέσα στους γυμνούς διαδρόμους αυτών των σπιτιών, κάτι ανθρωπάκια με ρυτιδωμένο μέτωπο, αποφασίζουν, με άνοιξη φωνή, με ξαφνικά χέρια, με μολύβια και με σαλακουμένα μπλόκ-νότες, για τον πλούτο—δηλαδή για την ευτυχία και την ασφάλεια—του λαού, ή για την πείνα, την αθλιότητα, την φτώχεια, το θάνατο... Εκεί...

Μέσα στον κύκλο του Χρηματιστηρίου... Έκατομύρια άνθρωποι σκυμμένοι πάνω από τη γη ή από μηχανές, σκλάβοι της καθημερινής δουλειάς, ο όγκος των χωριστών, των εργατών, των υπαλλήλων, ή τεραστία πλειοψηφία, το άγνωστο αυτό. Άγνοον, ή μάλλον μολύβι δικαιθάνονται ότι οι άρχοντες τους οι πολιτικοί, οι διευθυντές των μεγάλων επιχειρήσεων και οι βασιλιάδες ακόμη, έδω-λαν έναν αφέντη πάνω απ' το κεφάλι τους, κι' ότι ο τελευταίος Θεός του 20ού αιώνα, του αιώνα του πολιτισμού της Δύσεως, ονομάζεται Χρηματιστήριο...

Γι' αυτό και τα μεγάλα δράματα που παίζονται στο Χρηματιστήριο παίρνουν μια φανταστική και μυστηριώδη όψη για τους πολλούς. Άνθρωποι αυτοκτονούν, οικογένειες καταστρέφονται, περιουσίες χάνονται, χωρίς ο «λαουτζι-κος» ν' αντιληφθεί τί συμβαί-νει... Στα τρομερά «ασημαν-τα» γκρίζα σπείτια, στα

δι που μέσα του τρέχει αίμα, γερμανικό, γαλλικό, εγγλέζικο, αβριο αν κλη-θθι στον πόλεμο, ποιόν σημαία θα υπερασπισθής;

Αθωνάται. Κι' ο Γερμανός, ράκος πιά ανθρώπινο, έχει ένα μόνο σκοπό: πώς να ανατρέψει τον γυιό του, που θα γίνει απόστολος μιας ιδέας: της ειρήνης, της συναδελφώσεως, του ανθρωπισμού.

— Κι' έτσι ο άνθρωπος, τελειώνει ο κ. Συναδινός, βγήκε «νικητής».

Ο «Αρχοντας του κόσμου» του κ. Μωραϊτίνη, είναι μια διασκευή του έρ-γου του που παίχτηκε με τόση έπιτυ-χία πέραι. Ο άρχοντας ζή και κινείται στο Παρίσι, κι' εκεί, μέσα σ' ένα πλου-σιότερο περιβάλλον βρίσκει όλο το έ-δαφος για να κηρύξει πλατύτερα της ιδέας του. Το έργο του κ. Μωραϊτίνη

1922 στο Βερολίνο, στα 1929 και από Νέα Υόρκη, στα 1929 στο Λονδίνο, λίγο να παχτεί τελειωτικά ή τουλάχιστον να κλείσουν της διόδους του Χρηματιστηρίου. Είναι το τελευταίο κτύπημα που καταφέρεται εναντίον των θλιβερόν παικτών. Αρχίζει να κυκλοφορή ή φήμη ότι ή καταστροφή είναι πλήρης πια και τελειω-τική.

Και στην ανάμνηση όλων έρχονται ή τρο-μερές μέρες των θρυλικών πανικών, του 1893, ή της φαιάτης Παρασκευής του 1897. Και τότε, πλήθη εξαλλών ανθρώπων ουρλα-ζαν από την απόγνωση έξω από το τραγικό κτίριο...

Τώρα, μέσα σ' αυτό, στο γραφείο του πε-ρίφημου τραπεζίτου Μόργκαν, βρίσκονται ο

Θωμάς Λώρενς της Μόργκαν, ο Τσαρλ Μί-τσελ της Νάσιοναλ Σίτυ Μπ-ανκ και ο Γουίλλιαμ Πόττερ της Γκράουαντν. Όρθιοι, χλωμοί, κουβεντιάζουν. Οι άρχηγοί των τριών μεγαλύτερων τραπεζών της Αμερι-κής, μπρος στον κίνδυνο είχαν ένωσή για να προσπαθήσουν να σώσουν την ά-γορά.

Στης άρχες του απογεύματος είχαν δημοσιεύσει ένα ανακοινωθέν για να ενθαρρύνουν το πλήθος. Χρειάζονταν ψυ-χημικά μόνο—έγραφαν—και θάρρος. Καμιά τράπεζα, κανένας μεσίτης δεν είχαν κλονιστή...

Συγχρόνως, οι τρεις βασιλείς του χρέματος είχαν όλα τα διαθέσιμά τους στον τραπεζόν αυτόν φουρο. Η προ-σπάθεια αυτή επέφερε σε λίγο το πρώτο της αποτέλεσμα. Ο βασιλεύς των τραπεζών, ο Χάλυφ, σταμάτησε στην ήλιγγιώδη του πτώση... κρατή-ηκε... και σε λίγο, άρχισε ν' ανε-βαίνει...

Ολόκληρη ή πύλες ζούσε μέσα σ' ένα πυρετό. Η είδησεις καθυστερού-σαν... Η έφημερίδες, στής τελευταίες τους εκδόσεις, αναγγέλλαν την κατα-στροφή, το κλείσιμο του Χρηματιστη-ρίου... Στην πραγματικότητα όμως, ή τιμές των τραπεζών είχαν άρχι-σει να ύψωνονται... ή αγορά είχε σωθή...

Η ξαφνική εκδήλωση της κρίσεως και ή άμεση κατάπνιξη της ώρελίστας στο δειν υπήρχε κανένας σοβαρός λόγος που να την είχε προκαλέσει... Η καταστροφή δεν έδι-ζε τον παγκρατικό πλούτο της χώρας. Η στε-ρείς άξίες, τα σούβρα χρωάγραφα, δεν έπαθον τί παραμικρό. Μόνον ή τεχνητές περιουσίες, ή δημιουργημένες από την κερδοσκοπία ύπε-στησαν πανωλεθρία... Η πραγματική πρ-αγία όμως συνίστατο στην καταστροφή χι-λιδών μικροσπών, μικροκαταθετών, υπαλλή-λων και εργατών ακόμη, που παραιομένοι από την έλπίδα του εύκολου πλουτισμού, εί-χαν εμπιστευθή όλες τους της οικονομίες, σε τολμηρούς και απείρηκετους μεσίτες...

Ο στίβος του Χρηματιστηρίου βάρηκε από το αία πολλών φτωχών νοικοκυριών που α-υτοκτονήσαν από την άελπίστια. Μέσα στής

είνε τό σο γνωστό, που ριτεύει κάθε ανάλυσή του. Επει-κό, γαλλικό, εγγλέζικο, αβριο αν κλη-κτού μας συγγραφέα, και σαν που είνε, δεν μπορεί παρά να δια-σβήτηση σπιθαμή προς σπιθαμή νίκη.

Και τώρα, σας τα είπα όλα. Πά-θαναι ο τυχερός;

Νά ή μόνη άπορία που μένει, που την λύσι της θα μας δώσει σε λίγες μέρες ή κρί-σις της Έπιτροπής του Διε-θνούς Διαγωνισμού.

Νόμος Νίκας

γνωσμένο αυτό πλήθος... Οι χρηματισται κι' οι γεωμετρικοί τους είναι αδύνατον να πε-ράσουν μέσα από αυτόν τον ανθρώπινο τοίχο. Αποφασίζουν να κλείσουν της διόδους του Χρηματιστηρίου. Είναι το τελευταίο κτύπημα που καταφέρεται εναντίον των θλιβερόν παικτών. Αρχίζει να κυκλοφορή ή φήμη ότι ή καταστροφή είναι πλήρης πια και τελειω-τική.

Και στην ανάμνηση όλων έρχονται ή τρο-μερές μέρες των θρυλικών πανικών, του 1893, ή της φαιάτης Παρασκευής του 1897. Και τότε, πλήθη εξαλλών ανθρώπων ουρλα-ζαν από την απόγνωση έξω από το τραγικό κτίριο...

Τώρα, μέσα σ' αυτό, στο γραφείο του πε-ρίφημου τραπεζίτου Μόργκαν, βρίσκονται ο Θωμάς Λώρενς της Μόργκαν, ο Τσαρλ Μί-τσελ της Νάσιοναλ Σίτυ Μπ-ανκ και ο Γουίλλιαμ Πόττερ της Γκράουαντν. Όρθιοι, χλωμοί, κουβεντιάζουν. Οι άρχηγοί των τριών μεγαλύτερων τραπεζών της Αμερι-κής, μπρος στον κίνδυνο είχαν ένωσή για να προσπαθήσουν να σώσουν την ά-γορά.

Στης άρχες του απογεύματος είχαν δημοσιεύσει ένα ανακοινωθέν για να ενθαρρύνουν το πλήθος. Χρειάζονταν ψυ-χημικά μόνο—έγραφαν—και θάρρος. Καμιά τράπεζα, κανένας μεσίτης δεν είχαν κλονιστή...

Συγχρόνως, οι τρεις βασιλείς του χρέματος είχαν όλα τα διαθέσιμά τους στον τραπεζόν αυτόν φουρο. Η προ-σπάθεια αυτή επέφερε σε λίγο το πρώτο της αποτέλεσμα. Ο βασιλεύς των τραπεζών, ο Χάλυφ, σταμάτησε στην ήλιγγιώδη του πτώση... κρατή-ηκε... και σε λίγο, άρχισε ν' ανε-βαίνει...

Ολόκληρη ή πύλες ζούσε μέσα σ' ένα πυρετό. Η είδησεις καθυστερού-σαν... Η έφημερίδες, στής τελευταίες τους εκδόσεις, αναγγέλλαν την κατα-στροφή, το κλείσιμο του Χρηματιστη-ρίου... Στην πραγματικότητα όμως, ή τιμές των τραπεζών είχαν άρχι-σει να ύψωνονται... ή αγορά είχε σωθή...

Η ξαφνική εκδήλωση της κρίσεως και ή άμεση κατάπνιξη της ώρελίστας στο δειν υπήρχε κανένας σοβαρός λόγος που να την είχε προκαλέσει... Η καταστροφή δεν έδι-ζε τον παγκρατικό πλούτο της χώρας. Η στε-ρείς άξίες, τα σούβρα χρωάγραφα, δεν έπαθον τί παραμικρό. Μόνον ή τεχνητές περιουσίες, ή δημιουργημένες από την κερδοσκοπία ύπε-στησαν πανωλεθρία... Η πραγματική πρ-αγία όμως συνίστατο στην καταστροφή χι-λιδών μικροσπών, μικροκαταθετών, υπαλλή-λων και εργατών ακόμη, που παραιομένοι από την έλπίδα του εύκολου πλουτισμού, εί-χαν εμπιστευθή όλες τους της οικονομίες, σε τολμηρούς και απείρηκετους μεσίτες...

Ο στίβος του Χρηματιστηρίου βάρηκε από το αία πολλών φτωχών νοικοκυριών που α-υτοκτονήσαν από την άελπίστια. Μέσα στής

είνε τό σο γνωστό, που ριτεύει κάθε ανάλυσή του. Επει-κό, γαλλικό, εγγλέζικο, αβριο αν κλη-κτού μας συγγραφέα, και σαν που είνε, δεν μπορεί παρά να δια-σβήτηση σπιθαμή προς σπιθαμή νίκη.

Και τώρα, σας τα είπα όλα. Πά-θαναι ο τυχερός;

Νά ή μόνη άπορία που μένει, που την λύσι της θα μας δώσει σε λίγες μέρες ή κρί-σις της Έπιτροπής του Διε-θνούς Διαγωνισμού.

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

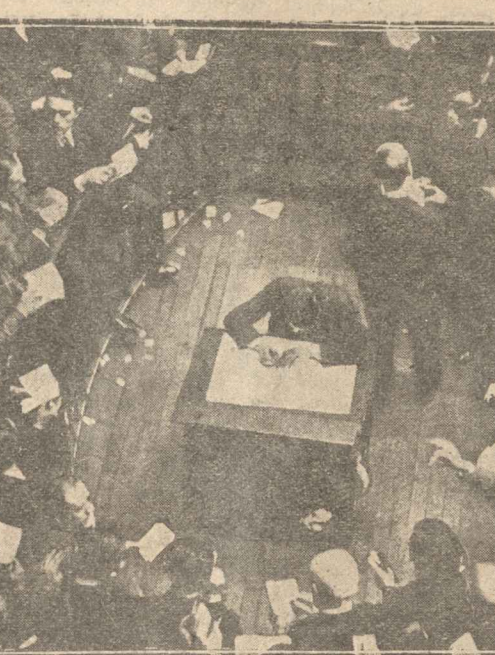
Νόμος Νίκας

Νόμος Νίκας

ταπεινές πολυκατοικίες των λαϊκών συνο-κιών γίνονται θλιβερές σκηνές... Στής πε-ρισσότερες περιπτώσεις ή γυναίκες αγνοούσαν πως οι άντρες τους είχαν θυσίσει όλες της οικονομίες της οικογενείας στο Χρηματιστή-ριο... Κι' επακολουθούσαν τραγικές σκηνές.

Όλοι όμως δεν ήταν χαμένοι... Οι «ωσιέ-δες» βέβαια είχαν καταστραφή οι εμπιστιέ-δες» όμως τριβάν τα χέρια τους από τη χαρά. Κάποιος Τζέις Λίβερχμπερ είχε κερδίσει 300 έ-κατομύρια δολάρια κατά της δεκαπέντε μέ-ρες που είχαν προηγηθή από την καταστροφή. Την ημέρα του «καρά» έροίε όλη του την πε-ριουσία στο Χρηματιστήριο, αγοράζε συνεχώς. Κι' όταν τα χρωάγραφα ξαναψύφθηκαν, πρ-αγματοποίησε κολοσσιαία κέρδη...

Όπωςδήποτε, με την έμπαση των τριών μεγάλων τραπεζιτών, ή τελειωτική κατα-

Αδιάφορος, ο γεραμενός σημειώνει της τιμές, ενώ διεξάγεται λυσσώδης άγών στον χρηματιστηριακό στίβο...

στροφή ματαιώθηκε... Ακολουθούσαν τέσσερες μέρες ήρεμίας. Στης 28 Οκτωβρίου όμως νέος πανικός ση-μειώθηκε στο Χρηματιστήριο. Κι' αυτή τη ορά δεν έθιγντο οι μικροπαίκτες, οι όποιοι τσακισμένοι καθώς ήταν από την καταστροφή της 24 Οκτωβρίου δεν είχαν αναμική καθό-λου. Εθίγοντο κυρίως ή μεγάλες εταιρίες, ή τράπεζες... Κανένας δεν παρουσιάστηκε να εκδώσει καθηρηχαστικό ανακοινωθέν... Η απόγνωση είχε συντρίψει, κυριολεκτικά, ό-λους τους μεγάλους χρηματιστές, όλους τους διευθυντές των μεγάλων επιχειρήσεων. Την επομένη όμως, μέσα στη γενική παράλη, άντη-χρησε μια φωνή. Η φωνή ενός μεγάλου γε-ρού, που όλοι τον σεβόνταν στην Αμερική. Τού Τζών Ο. Ροκφέλλερ:

«Επειδή θεωρούμε ότι ή ζωϊκός πηγές του έθνους παραμένουν άθικτες, κι' ότι τίποτε δεν δικαιολογεί τον πανικό, ή γυιός μου κι' έγω δηλώνουμε ότι είμαστε άρραστοί των ύγιών αξιών».

Η έμπαση αυτή έσωσε την κατάσταση. Η καταστροφή όμως είχε ένα θύμα: τόν Τζέις Ρίονταν.

Ο Ρίονταν αυτός ήταν πρόεδρος της «Κα-ουντρο Τράστ Κόμπανυ». Εθεωρείτο ως ένας από τους περιφημότερους επιχειρηματίες της Νέας Υόρκης, ως ένας βασιλεύς του χρέμα-τος. Ήταν ένας από τους άρχηγούς του δη-μοκρατικού κόμματος και αντίπαλος του Χού-βερ στην προεδρία της Δημοκρατίας.

Κατά τη διάρκεια όλης της κρίσεως ο Ρίονταν είχε παλέψει με όλες της δυνά-μεις. Την τελευταία μέρα, τελείως κατε-στραμμένος, εξηντλημένος, έδωσε μερικά τε-λευταίες διαταγές, κλειδώθηκε στο γραφείο του και τίναξε τα μυαλά του με μια πιστολιά.

Ήταν 47 χρονών. Τό Χρηματιστήριο έκλεισε επί τρεις μέρες. Κι' έτσι, ή μάχη τέλειωσε... έλλείψει μα-χητών.

Εξαιρετικά τραγική όπηξεν επίσης ή κα-ταστροφή του μάγκου, στα 1922.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Πάλ Μπρεγκέ διηγείται ως εξής τη συνάντησή του μ' ένα θλιβερό θύμα της τρομερής αυτής καταστρο-φής, ένα γκαρσόνι σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Βερολίνου:

«... Ήταν ένας άνθρωπος γερασμένος πούν της ώρας του, γλυκός και πάντα λυπη-μένος. Μου πρόσφερε τό σαπουνί και την πε-τσέττα σ' ένα ξενοδοχείο της Μπουνταπστερ-στράσσε. Ξάν από διαίσθηση, έπιασα κουβέν-τα μαζί του. Και τότε αυτός άρχισε να μου διηγείται, από ένα είδος μαζοχισμού, σά να-δύρισκε ευχαρίστηση ταπεινωτόντας έτσι τον έαυτό του σ' εμένα, ένα Γάλλο...

Αίφρισα από τον πόλεμο τον καιρό της επα-ναστάσεως, μου είπε. Πρωτότερα, ήμουν έ-νας άρκετά πλούσιος εισοδηματίας.

Ανακατεύοντας λιγάκι και στο Χρη-ματιστήριο. Η γυναίκα μου ήταν μια από της κομψότερες κυράδες του Βερο-λίνου. Η κόρη μου και ο γυιός μου ά-ναπόφαρχαν βασιλικά. Τό μεγάλο μου λάθος είναι ότι πίστεψα ότι τό μάγκο, τό εθνικό νόμισμα της Γερμανίας, δε θα μπορούσε ποτέ να πάθι τον παραμι-κρό κλονισμό. Αντι να στείλω τά χρέματά μου στην Έλβετία ή στην Αγγλία, προτίμησα να κρατήσω την «ποζισιόν» μου στο Χρηματιστήριο. Έ-ξαφνα εξεράργη τό «καρά». Τότε γνώ-ρισα σιγίμες τρομερές, κατά της ό-ποιες έσπερε νάναι κανείς έκτακτου-ριούχος για να αγοράσή ένα κομμάτι ψωμί. Ύπου τά μάγκα δεν αντιπροσώ-πευαν ούτε καν την αξία του χαρτιού, από τό όποιο ήσαν κατασκευασμένα.

Μιά μέρα πήγα και ζητιάνεψα στην ζωόπορτα ενός έργοστασίου, γιατί μό-νον οι έργατες πια είχαν χρέματα. Ο-ταν γύρισα στο σπίτι μου, βρήκα τη γυναίκα μου πεθαμένη: από την ντρο-πή της άραγς ή από την πείνα. Ποτέ μου δεν τράβα αυτό. Με τό ήθικό κουρελιασμένο, καθώς ήμουν, δε υπό-ρεσα να εμποδίσω τη κόρη μου απ' τό να πάη να ζητήση ψωμί στο πεζοδό-μιο, από τους μεθυσμένους ναύτες. Ή-τανε τότε δεκάξη χρονών. Εακολουεί

την ίδια ζωή. Δε θύμαι πόσα 25 χρονών κι' όμως φαίνεται σαν άνητα. Έτσι, μου είπαν του-λάχιστον... Έγώ, δαν την αναγνωρίζω... Ο γυιός μου κάνει την ίδια δουλειά... Τρι-γυρνάει στα μπάρα, και προσπαθεί ναύρη κα-νένα πλούσιο και έκφυλο γέρο για να τον κε-ράση...»

Σήμερα, ή μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η μεγάλη χρηματιστηριακή μάχη έχει μετατεθή στη Γαλλία. Έδν μεγάλες τράπεζες της γερμανόφωνης, χιλιάδες μικρο-καταθετών βρίσκονται σε άγανάκη. Παλλοί, αυτοκτόνησαν. Κι' έτσι, ο ματωμένος στίβος του Χρηματιστηρίου, ο νέος αυτός Μολώ, έ-ξακολουθεί να έχη τά θύματά του...

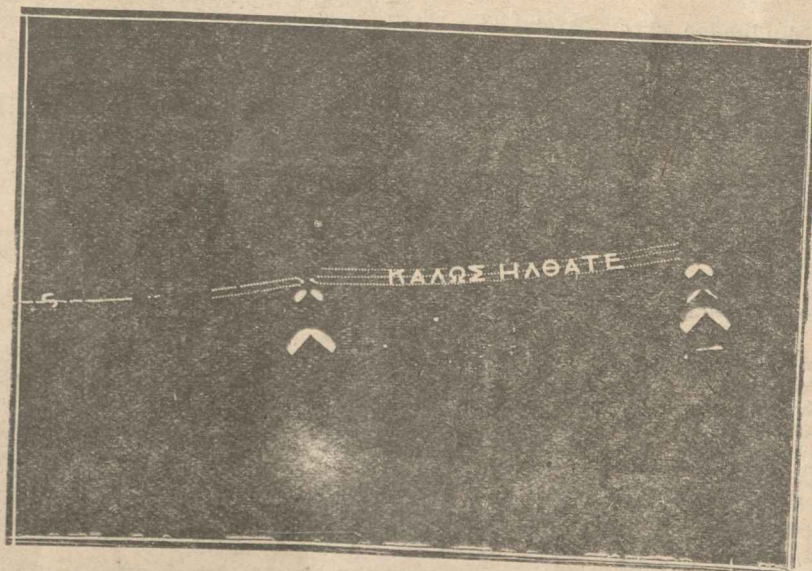
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΛΩΝΕΣ
 Η δίσ Λουκία Ματλή, κόρη του πρώην Γεν. Προξένου της Ελλάδος στο Σικάγο, που πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Δάφνης και Χλόη». Το σενάριο του ελληνικού αυτού φιλμ δημοσιεύομεν εις την κινηματογραφικήν μας σελίδα.

Μιά θριαμβευτική φωτεινή άψις που εστήθη στον σταθμόν της Αγκύρας κατά την εκεί μετάβαση του Έλληνος Πρωθυπουργού. Η άψις φαίνεται φωταγωγημένη κατά την νύκτα.
 (Τού φωτογραφικού συνεργάτου της «Εβδομάδος» κ. Μεγαλοκονόμου συνοδεύσαντος την ελληνικήν αποστολήν εις Αγκυραν.)

Ο σημερινός κινηματογράφος περισσότερο από κάθε άλλο γυναικείον σόματος έθετοποίησε της γάμπες! Η γυναικεία εικόνα εδημοσιεύθηκες! Ένα γαλλικό κινηματογραφικό, και μās εμφανίζει άνω μιν μιά θριαμβευτική εικόνα γυναικεία πόδια, κάτω δέ, ένα πραγματικό γαμπών! Ο διευθυντής των μπαλέτων της Μέτρο-Σαμ γαμπών! Ο διευθυντής των διαφόρων γκέρλς διά να έλθωμ πάντοτε το κατάλληλον σχήμα, και κρατεί σχετικήν

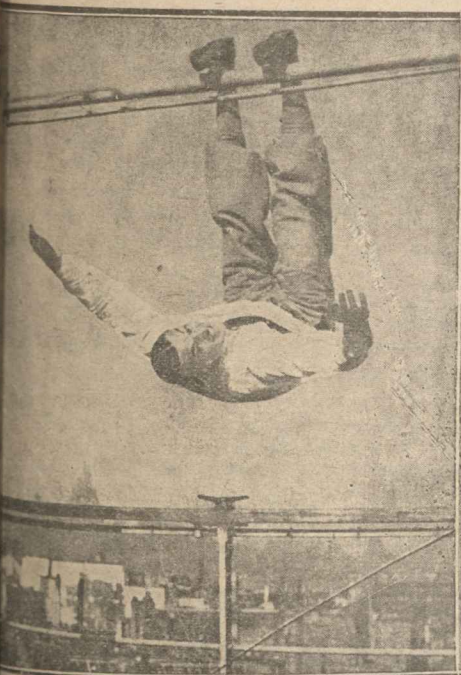

Οι Άμερικανοί είναι όχι μόνον μανιάδες φίλοι του και... εφευρετικοί άνθρωποι! Κατεσκεύασαν το άνω γαμπών—που μπορεί να αντικαταστήσῃ συμπαίκτην, όταν αυτός λείπει.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΕΝΟΣ ΑΣΤΡΟΥ...

Μία εξαίσια τελευταία φωτογραφία της Ζάν Κράουφορντ.

Ο ΝΕΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

Η αυτοκράτειρα Μωέν και ο αυτοκράτωρ Χαλί Σελασιέ, όπως όνομάσθη ο γνωστός μας και θερμός φιλέλληνας Ρας Ταφας, κατά την ημέραν της στέψης των την 2 Νοεμβρίου 1930, στο Άδισ-Αμπέμπα.

EDMOND JALOUX

ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ...

Τη στιγμή που το φέρετρό, που περιείχε το σώμα της κ. Βαλαντινιέν, κατέβαινε στο ντύμα, μισοσκαλωμένο ακόμη στα χέρια των νεκροπατών, ο κ. Βαλαντινιέν, πνιγμένος στα δάκρυα, ανασήκωσε μηχανικά το κεφάλι, για να ανασάνει και για να αποτρέψει το βλέμμα του από ένα θέαμα που τον έσπασε. Είδε τότε μπροστά του από την άλλη μεριά του ανοικτού ντύματος, μια μορφή που έδειχνε την μεγαλύτερη θλίψη και η μορφή αυτή του ήταν ολόκληρη άγνωστη. Κυρτωμένος όμως από τη λύπη του, δεν τη συλλογίστηκε πιά, και κάρφωσε πάλι το βλέμμα του στον ανοικτό λάκκο, που κατόπιν έ- κεινη τη στιγμή, τι αγαπητότε- ρο είχε στον κόσμο, τη μόνη χαρά της ζωής του.

Όταν όμως το βράδυ γύρισε στο σπίτι του που ήταν έρημο και άδειο, όπου τα πάντα του μιλούσαν για κείνη και φαινόταν πως απορούσαν για την σιωπή της, συλλογίστηκε την πρωινή τελετή, και το άγνωστο βασανισμένο πρόσωπο ξανάθεσε στη μνήμη του. Έκανε τη σκέψη πως δεν το ξανάδε όταν ήλθε οι φίλοι ήρθαν να του πείσουν το γέρι. Κι άρχισε να απορη, πως κάποιος έντελως άγνωστος του λησάνθηκε σε τέτοιο σημείο για τον χαμό της Αντρέ.

Η μεγάλη αρώστικα του Κλώντ Βαλαντινιέν ήταν η ζή- λεια του, μια ζήλεια παθο- λογική, μια ζήλεια άγρια. Είχε βασανίσει την γυναίκα του με αυτή μέρες και νύχτες, μολο- νόντι δεν του είχε δώσει ποτέ την παραμικρή αφορμή. Μα είχε μέσα του μια διαστροφή να φαντάζεται πως και η καλλίτερη γυναίκα, ό- πως ήταν η Αντρέ, δεν μπορεί να νάναι πιστή. Και στο νεκροταφείο, πρό όλιγου, μέσα στην πιο μεγάλη απελπισία του, αισθανόταν κάτι σαν ανακούφιση γιατί τώρα πια θα ήξερε όλη την ώρα, που βρίσκεται η γυναίκα του! Και αυτή η φοβερή εντύπωση, περισσότερο φευγα- λέα παρά ακριβής, προσέθετε μεγαλύτερη λύπη στον πόνο του.

Και να λοιπόν τώρα που το ξέλλο αυτό πρόσωπο παρουσιάζονταν μπροστά στον Κλώντ. Ήταν η μορφή ενός άνδρος άρετα ώραιου, με ένα πυρρόξανθο χρώμα μαλλιών, και πολύ νέου. Και η λύπη του αγνώστου αυτού είχε κάτι το παιδιαστικό. Έκλεινε σαν ένας που δοκιμάζει την πρώτη μεγάλη του θλίψη στη ζωή...

Όλα αυτά τα ξαναθυμήθηκε ο κ. Βαλαν- τινιέν πολύ ξάστερα και πολύ τρομαχτικά: ντροπάζονταν τον εαυτό του, ωρρίζονταν να δια- κούψι το μηχανικό ξετύλιγμα των θλιβερών σκέψεων του. Μα εκείνος—θάναι κανένας ξά- δεσπος της Αντρέ, έλεγε ο χήρος, για να ή- συχάση. Αδύνατον! Τότες γνώριζε όλους, και συνέκρινε με άλλους κατά την εκφορά την ψυχραιμία τους με την απόγνωση του ξανθο- νέου. Κάτι άλλο συνέβαινε λοιπόν, αλλά τί;

Η ύποψία είχε μπη μέσα του δεν άφηνε πια το θέμα της. Η μορφή του αγνώστου που θορυπούσε φανερονότανε μέσα με την ημερέ- α πιο επιτακτική, πιο απαιτητική. Δεν μπορού-

σε να αποσπασθεί από τη θύμηση της Αντρέ· παραγνώριζε την ευγενική λύπη του Κλώντ σε μια υποπτη θλίψη όπου αναμινγνύσαν ο δισταγμός, η αγανάκτηση και η μεταμέλεια... Σίγουρα θάναι κανένας ερωτευμένος που την είχε συναντήσει στα σαλόνια.

Η τυραννική αυτή σκέψη είχε ενοφνηωθεί μέσα στη σκέψη του φτωχού σαν τρυπάνι. —Και ποιος μου λέει πως και η Αντρέ δεν τον είχε αγαπήσει;

Αυτή η κατεύθυνση της ζήλειας του τον ώδηγούσε σε τρομερές κρίσεις ανίσχυρου θυ- μού, που τον εξαντλούσαν. Αναθυμώσανε της ευτυχισμένες στιγμές και έβγαλνε να βρή σ' αυτές ένα κταφύγιο. Μα έπεφτε όμως και να θυμηθεί της μεγάλης περιόδους των θυμών,

Την έκανε βαθεία λύπη γε- μιστή ανεξήγητα δάκρυα.

Όταν η Αντρέ αφιγότανε σε μια σκοτεινή οίγη, σε μια γαλήνη ονειροπολήματα. Έκεί- νη βότανε έπειτα από την κατάσταση αυτή με ξαφνικά ξεσπάσματα τρυφερότητας, με αι- νιγματικά παράπονα, με λύπες για τον εαυτό της, γεμάτες ανεξήγητα δάκρυα... Όσο περνούσε ο καιρός, η Αντρέ του παρουσιάζό- τανε κάτω από ένα κινούμενο σφός. Ήπιζε άραγε ευτυχισμένη; Σήμερα ο Κλώντ μπορού- σε να απαντήσει λυπημένος: «Όχι!» Το έ- ξευυστηρέθηκε όλη της την ζωή. Κάθε άλλο!

Ο κ. Βαλαντινιέν είχε ανασκαλέσει όλα τα συρτάκια της γυναίκας του, είχε διαβάσει όλη της την αλληλογραφία. Ούτε ένα υποπτο μιλιεταί!

—Τα βλέπεις λοιπόν, ήλθες, πως δεν έπρε- πε να ανησυχής! του έλεγε η συνείδησή του. —Και τί σημαίνει τάχα αυτό; επανέλαμβα- νε η λογική της υποψίας. Έλπιζες μήπως να ανακαλύψεις μια πλήρη εξομολόγηση κάτω από τα μαυτιλάνια της Αντρέ, με την όλη αυτή ένας λόγος για να εκθέσεις, με την όλη αυτής σκεψής σου, την μνήμη της παύ- ριστης, που απεφάσισε να εμπιστευθεί τα θά- νανά του στην καλλίτερη φίλη της γυναίκας του, στην κ. ντε Κρουαδόρ.

—Δεν μπορεί να σάς πω Ζακελίν, μουμού- ριζε εκείνος, πόσο ντρέπομαι που σας εξομολο- γούμαι αυτές της σκέψεις μου, για μια νε- κόη. Μα είναι ανώτερο των δυνάμεών μου: βασανίζομαι τρομερά.

Η κ. ντε Κρουαδόρ χαμογέλουσε γεμάτη οίκτο, παίζοντας ταυτόχρονα με τα δαχτυ- λιά της. Ήξερε πολύ καλά τ' όνομα του

αγνώστου: είδε η ίδια να γεννιέται η αγάπη που αγρότερα έγινε ένα πάθος πο- ρο, και την είχε βοηθήσει, να βρει ένα κατα- ναντίον της υποψίας και της ζήλειας του χήρου. Μα δεν ξανατάθηκε ποτέ πια με υποχρεωμένη να την προσλάβει κατό- μετα τον θάνατο της Αντρέ.

—Ελάτε Κλώντ, είπε, μη χαλάρω- σεις την ζήλεια σας. Είναι πολύ ρωπή, και ποδεικνύετε άλλη μια φορά πόσο ήμουν πη- σίσι την φτώχη μου φίλη. Μόνον που να εί- δα, πραγματικά, άδικα. Η Αντρέ δεν γάπησε ποτέ κανέναν άλλον εκτός από ε- μένα.

—Τό είχα πιστέψει αυτό, το είπα πο- τεί, αποκρίθηκε ταπεινά ο καλός της τα- χας να αγαπήσει έναν άλλον;

—Βέβαια, γιατί; επανέλαβε η κ. ντε Κρουαδόρ, που είχε μεγάλη όρεξη να γεί- νη ο θάνατος της φίλης της δεν είχε κα- κατάσταται τόσο τραγική. Έξ' άλλου, πο- ρως, μπορώ να σας δηλώσω με μια λέξη την ανησυχία αυτή, επειδή γνωρίζω τον αυτόν που σας έταξε σε τέτοιον σημείο.

Βοήκα πράγματι την μόνη εξήγηση που ταν ικανή να ησυχάζει τον κ. Βαλαντινιέν: χαιρότανε για την πονηρία της, για την πη- ή Αντρέ και άλλοτε την πε- ριόραζε τόσο πολύ.

—Ήταν ο γιος της κα- λας της, που η Αντρέ είχε τώ- τωσει από φοβερή δυστυχία. Βλέπετε λοιπόν ότι ήταν απο- τως δικαιολογημένη η λύπη που καβέλιε το παιδί για τον χαμό της ενοχλητικής του!

—Πόσο ήταν καλή η Αν- τρέ, είπε Ζακάρ, ο χήρος και έ- να να κλάει. Δεν μου είχε πει πο- τεί πως είχε κάνει τέτοιον πα- γι' αυτή τη φτώχη κ. Βαλαν- τινιέν, που μόλις την θυμά- νηταν τόσο διακαώς, που κα- νε η κ. Κρουαδόρ με την πιο χαμόγελο.

Η νέα γυναίκα ήταν όλη μόνη, χαμογέλασε και πάλι άρετα. Έτσι διευθύνθηκε προς το γραφείο της και έβγα- λει από κεί μέσα ένα δέμα επιστολών, έκλεισε η Αντρέ της είχε παραδώσει όταν κατέ- πως πλησίαζε το τέλος της. Δίωσαν γρήγο- ρα, έπειτα άναψε μια δυνατή φωτιά, και έ- ρριξε μέσα το πακέτο. Η έρωτική φωνή

τά γλυκόλογα της αγάπης άρχισαν να η- γορίζουν και να τριβόλουνε μέσα στην πο- ρω. Σάν δεν άκουσε πια παρά ένας πα- από διάφανα καμμένα φύλλα, η κ. Κρουα- κόησε στο γραφείο της και έγραφε με την κάτο γραμματάκι:

«Αγαπητέ μου Πιέρ, Μην έρθετε να ζητήσετε αφο- τή τα της Αντρέ: τα έχω κάνει όλα. Αλλά προτιμώτερο για την μνήμη της. Είπατε πολύ απόρρητος, ώστε να μπορώ να σας εμπιστευθώ· ξέρω πόσο ακατάστατος ή- χετε πάντα! Δεν άνοιξα ποτέ άπο- πολύ την καμμένη την Αντρέ, με την όλη αυτό ένας λόγος για να εκθέσεις, με την όλη αυτής σκεψής σου, την μνήμη της παύ- ριστης, που απεφάσισε να εμπιστευθεί τα θά- νανά του στην καλλίτερη φίλη της γυναίκας του, στην κ. ντε Κρουαδόρ.

—Δεν μπορεί να σάς πω Ζακελίν, μουμού- ριζε εκείνος, πόσο ντρέπομαι που σας εξομολο- γούμαι αυτές της σκέψεις μου, για μια νε- κόη. Μα είναι ανώτερο των δυνάμεών μου: βασανίζομαι τρομερά.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΝΤΑΝ

ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ

Τα προηγούμενα

«Η Χρυσή, μια δημοφιλής αρχοντοπούλα έκοιτο χροών, που κατοικεί σ' ένα από τα νησιά του Ιονίου, συμπαθεί πολύ έναν ά- θηναίο ποιητή πενηντάρη, τον κ. Νελή. Μά μέρα ταξιδεύει στην Αθήνα για να τον γνωρίσει και μόνον καταγοητευμένοι ο ένας από τον άλλο. Ο Νελής της συστή- νει τον νεαρό ποιητή Λάκη, έναν κομμω- νιστή... με πολύ μεγάλη περιουσία. Η Χρυσή ερωτεύεται τον ποιητή της. Ο Λά- κης τη ζητεί σε γάμο, διά μέσου του Νελή και η Χρυσή, έξω φρενών του λέει πως αγαπάει άλλον».

(Η συνέχεια)

—Παλιό μου, δεν τον μενεύω, της είπε. «Αν θέλεις, πές μου τον. Αν δεν θέλεις... δεν σε διάζω. Όποιοδήποτε, κάτι ίσως θα μπορούσα να σου πω κι' εγώ... να σε φω- τίσω...»

—Αν του άξιζε να τον αγαπάω; είπε με κάποια ειρωνεία η Χρυσή.

—Κι' αυτό, Γιατί όχι;

—Ευχαριστώ; νομίζετε πως μπορώ να γάμησω εγώ κανέναν άνδρα;... Λοιπόν α- πατάστε! Αλλά τον αγαπάω εγώ, ο κύριος Λάκης δεν του φτάνει ούτε το νυχάκι του! Αυτό να ξέρετε μόνο! αυτό!

Ο Νελής σήκωσε τους ώμους με το χαρα- κτηριστικό του χαμόγελο.

—Καλά, ψηφίστε, Αφού το λές εσύ, το πιστεύω.

—Αλλά... θα προτιμούσατε να τον μά- θετε...

—Φυσικά!

—Λοιπόν, δεν θα σας το πω! αποκρίθηκε η Χρυσή με πείσμα.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν οι καμπάνες. Κι' η Μίνα φώναξε από την τραπεζαρία:

—Ετοιμαστήτε! Πρέπει να φύγουμε!

—Πάμε τώρα στην Ανάσταση, έκανε ο Νελής με το παράξενο του χαμόγελο, και...

—Ποτέ! αποκρίθηκε με το πείσμα της πάντα η Χρυσή. Δεν θα ξαναμυλήσουμε γ' αυτό το ζήτημα, τελειώσει!

Κάθε χρόνο, ο Νελής με τους δικούς του έκανε Ανάσταση σ' ένα ξεχωριστό, κοντά στο Πεδίο του Άρεως. Είχε προτείνει, γι' ανά- ση της Χρυσής, να πήγαιναν φρέτο στη Μη- τρώπολη. Αλλά εκείνη δεν παραδέχθηκε να χαλάρει ο ποιητής την παλιά του συνήθεια.

—Και μένα δεν μ' άρεσαν, οι επισμηφίτες, της Καλντέρα θάνα σ' αυτό το ξεχωριστό.

Ξεκίνησαν πεζή—δεν ήταν και πολύ μα- κρινή από το σπίτι—έφτασαν με την ώρα. Αλλά η Χρυσή δεν είχε καθόλου κέφι. Α' μίλητη σχεδόν, έκανε κατά νευρικά κινήμα- τια και κοιτάζε δια ψηλά, ού να φρόδαν μ' έ- βρεξη. Η Μίνα κατέλαβε πως είχε κάποια στενοχώρια. Ο Χάριλως όμως την πήρε για νυσταγία.

—Αντιπάρτε που δεν κάνετε Πάσχα στο σπί- να σας; τη ρώτησε με σιγνή.

—Όχι δά! αποκρίθηκε δυνατά. Αφού εί- μαι μαζί σας... στην Αθήνα...

—Αλλά σε λίγο ψηφίστε, για να την ακού- ση μόνο ο Νελής που ήταν πάλι κοντά της:

—Τό μετάνοια που δεν έφτανα με την Αγγλία.

—Ω! αν σάκουσε τώρα και κανένας άλ- λος!... της σπύριξε ο Νελής.

—Ποιος; έκανε η Χρυσή. Εκείνος;...

—Μα νομίζετε πως μ' αγαπά; ή το ξέρετε πως τον αγαπάω;

—Α! έτσι;

—Ετσι, μάλιστα!... Οχι, αφήστε με τώρα!...

—Ακούσαν το «Χριστός Ανέστη», γύρισαν στο σπίτι, έφτασαν τη μαγευτική και, κατά τη μίσηση, η Χρυσή μίσησε μόνη της στο αυτο- κίνητο να γυρίσει στο ξενοδοχείο. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν ε'χ' ευθυμίστηκε καθόλου. Λει-

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΝΤΑΝ

ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ

χόταν τυπικά ευγενική προς τους καλούς αν- θρώπους που τη φιλοξενούσαν. Αλλά ούτε γελούσε, ούτε φλυαρούσε όπως άλλοτε, και στο Νελή άπαντούσε σχεδόν με μονοσύλλα- βα... πεισματικά.

—Τί έπαθε; τί είχε άποψη η Χρυσή; ρώ- τησε ύστερα η Μίνα στον άδελφό της.

—Ας την, άς την, της αποκρίθηκε ο Νελής. Ε'χ' ερωτευμένη!

—Α! Με το Λάκη βέβαια...

—Μακάρι νάταν μ' αυτόν! Αλλά φαίνεται πως είναι με κάποιον άλλον...

Και πάλι ο Νελής, μόνος του, προσπάθησε να βοηθ, να μαντέψει αυτόν τον άλλον. Αλ- λά διακόως σταματούσε στον μυστήριο ποιητή. Κι' επειδή φρόδαν μόνον έκανε η Χρυσή καμιά τρέλλα, έφτασε στο συμπέρασμα πως έπρεπε να την αναγκάσει να του εκμυστη- ρευθεί. «Όσο για τον άτυχο φίλο του, θα του

την προσβάλει, ή πρόταση που της έκανε; Έ- πειδή αγαπούσε άλλον... Και μήπως τ'έξερε αυτός... Περφόρη!

—Είμαι αδιάθετη; τη ρώτησε.

—Όχι... στην υγεία μου είμαι καλά...

—Σε τί λοιπόν δεν είσαι;

—Λυπημένη... είμαι λυπημένη... Δε σάς το κρύβω...

—Πολύ καλά! Η λύπη περνά... Και θα βρούμε τρόπο να περάσει... Πές μου μόνο... έχετε τίποτα μαζί μου;

—Η Χρυσή εδάγκασε το χέλι της κι' είπε ψυχρά:

—Όχι... τί νάχω με σας;... Σε τί μου πταίετε σεις;...

—Μ' αυτό λέω κι' εγώ... Λοιπόν, πάμε να κάμουμε έναν περπάτο στον Κήπο!...

—Ως το μεσημέρι... Από κει παίρνω ένα ταξί και πάμε στο σπίτι να φάμε... Έλα, ό περπάτος θα σου κάνει καλό.

—Εδίστασε λίγο, αλλά δέχτηκε.

—Αν ήταν δυνατό γ' α- φηση το Νελή να πήρ πε- ρπάτο μόνος!... Κι' η άνοιξη μέρα ήταν τόσο γλυκιά!... Λίγα συν- νεφάκια, κάστρο, περι- πολύσαν στον ούρανό και κάθε τόσο σκέπαζαν τον ήλιο... Τί δημοφιλής που δάταν στον Κήπο μαζί του!... Καί θάταν ίσως η τελευταία φορά που θα τον είχε έτσι κοντά της...

Πήγαν σιγά-σιγά, οι δύο τους.

—Ως να φτάσουν δεν έκαναν καμιά όμιλη. Το- τα κείνα... Μα κι' αφού μπήκαν στον Κήπο, έξω- λούθησαν να περπατούν στα δρομάκια μάλλον σιω- ητηλά, Κόλτσαν τα δέν- τρα, τα λουλούδια και τα παιδιά...

—Αξάρνα, ο Νελής της είπε.

—Έλα τώρα... θα μου εμπιστευθείς το μυσ- τικό σου;

—Η Χρυσή τον κοίταξε αδιάφορα:

—Μα δεν μου άρεσε- θήκατε πώς... δεν θα με βιάσετε;

—Και μήπως σε διάζω;

—Μα βέβαια με διάζω!... Αφού ξα- ναγωμάστε σ' αυτό το ζήτημα, άπου επιμέ- νετε... Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν πως ή δική σας έπιμονή είναι άδυστη για μένα;...

—Θέλω να πω, ότι με κάμετε...

—Α, θα χωρίσ; να θέλεις; την έρωσε ο Νελής. Νομίζω όμως... πως πρέπει να το θέλησεις.

—Γιατί τάχα;

—Γιατί βλέπω ένα αίσθημα πολύ σοβαρό, φοβόμαι πως μπορεί να τελειώσει—και, στο λείο καφάκι!—και θα πάω να μάθω το πρόσω- πο, για να γίνω... αν...

—Τί; αν έχετε όλο να φρόδαστε...

—Φυσικά! Δέν μπο' επιτρέψετε δηλαδή να ενδιαφερόμαι τόσο για σένα, για την ευτυ- χία σου;... Έλα! άς καθήσουμε δί- κι' άς μιλήσουμε...

—Εκείνος πρότερος σ' ένα πάγκο που βρέ- θηκε μπροστά τους, κι' η Χρυσή αναγκάστη- κε να καθίσει κι' αυτή δίπλα του.

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

—Α, τί ώραία που ε'ν' εδω! έκανε, σά νάθελε να α'λλοι καβέλιε. Τί άλλοι καβέλιε καμιά που ε'χ' εδω! Τά δικιά μας δεν ε'ν' έτσι. Όταν προσηύχα στην Ιταλία, και στην Ελλάδα ακόμα, δεν βόηχα τόσο διαφορά. Μόνο στην Αγγλία κι' εδω!

—(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Νά, λοιπόν, πού σέ λίγο θά έχουμε κι' ένα κινούμενο ελληνικό φίλμ! Η ελληνική κινηματογραφική παραγωγή, στά τελευταία αυτά χρόνια έχει κάνει μεγάλες προόδους. Από την πρώτη δειλή εμφάνιση της ταινίας του κ. Δ. Βασιάνου, της περσινής εμφανίσεως ελληνικών θεαμάτων, η ηχητική και... διανοητική ανάπτυξη των πρώτων πόντων να μεγαλώσει, όπως πού τ' έβλεπε.

Πάει η εποχή πού τ'... αλφειά των πραιτοριανών αφηγιστών και παρέρχεται ούς αναβίπτους στην... Αγορά, πού γενική θυμιά των μακάθρων και των φαρμάκων (δ-πώς είχε γίνει στην πρώτη απόπειρα αγροί-σους) ελληνικής ταινίας, τού περίφημου «Γολγοθά»—άν δεν απατώμα—πού δεν είδε ποτέ τ'... σ'... της δόνης. Πάει η εποχή των περιπετειωδών κινηματογραφικών γυμνών του Μιχαήλ Μιχαήλ του Μιχαήλ... Σήμερα, η «αντίπαι» κινηματογραφική παραγωγή μας απέδειξε πώς μπορεί θαυμάσια να παρα-δολή με την ευρωπαϊκή... Και—κατά της βελτιώσεως των «ειδών» τούλάχιστον—μία νέα απόδειξη ούτου θά είναι η ταινία «Δάφνη» και Χλόη» την οποίαν θά παρακολουθή-σουμε πολύ γρήγορα σ' έναν από τους κεντρι-κούς μας κινηματογράφους.

Η ταινία αυτή είναι σχεδόν έτοιμη. Της ημετέρας αυτές «γυρίζονται» τ'α τελευταία «ε-ξωτερικά» της στη Βουλιαγμένη. Πρωταγω-νιστούν δύο ανδρες: ο δεσποινής Λου-σά Ματλή, ο κ. Α. Μαροίας, ο κ. Κώστας Πα-λαιολόγος και η δεσποινής Κ. Χατζημυχαλάκη.

Η ελληνοαμερικανίδα καλλιτέχνης Λουσά Ματλή είναι γνωστή ήδη από διάφορες χορευ-τικές της εμφανίσεις, σε κοσμικά κέντρα κυ-ρίως. Η παιδική της δροσιά, η χάρι της θά συμβάλλουν πολύ στην επιτυχία του νέου έρ-γου.

Την γλυκύτατη μουσική της, επάνω σε άρ-χαία μουσικά, συνέθεσε ο κ. Μανώλης Σκου-λούρης.

Η υπόθεση του έργου, είναι η εξής:

Στη Λέσβο, τόμοσο νησί με τ'α μαγευτικά τοπεία, ο βοσκός ο Αλμώνας βοσκή μια μέ-ρα, έρτομο και εγκαταλειμμένο, ένα μικρό αγράκι, πού βόσκανε μια γίδα. Ο Αλμώνας, είναι πονετικός άνθρωπος. Λυπάται τ'ο εγκα-ταλειμμένο μικρό, τ'ο παίρνει μαζί του και τ'ο κάνει παιδί του. Τ'ο ώνάμασε δέ Δάφνη.

Την ίδια περίπου εποχή, και ο Δρόντας, ένας άλλος βοσκός βόσκει μια μέρα μέσα σε μια σπηλιά—την «Σπηλιά των Νυμφών» κα-θώς τ'η λέγαν—ένα κοριτσάκι πού τ'ο βόσκανε μια πού βοσάτινα. Τ'α λυπήθηκε κι' ο Δρόν-τας τ'ο κοριτσάκι, τ'ο πήρε, και τ'ο ώνάμασε Χλόη.

Επέρσαν κάμποσα χρόνια... Τ'α παιδιά, όπως ήτανε γειτόνοι, μεγαλώ-σαν μαζί. Σαν μεγάλωσαν όμως ακόμη περισσότερο, τ'α δύο παιδιά, όπως ήταν μοιραίο, ένοιωσαν τ'ο αίσθημα της α-δερφικής αγάπης πού τούς συνέδεε με τ'α μεταβάλλεται σε έρωτα...

Μια μέρα—μια καλοκαιριάτικη μέ-ρα πού όλα λιγώνονταν από τ'ον πόθο—η Χλόη είδε τ'ον Δάφνη να λούζεται στην πηγή. Θωρώντας τ'ο μελαγχό κορ-μί τού νέου της φίλου, η μικρή βοσκο-πούλα πρωτόνοισε ένα παρξίενο

Χλόη

Δάφνης

συγασθήμα γι' αυτόν... Από την ημέρα έ-κείνη, άρχισε να νοιώθει μια πρωτόγνωρη στε-νοχώρια, όταν αντίκριζε τ'ον φίλο της κατέ-βαζε τ'α μάτια και κοκκινίσε... κι' όμως, παρ' όλ' αυτά, χωρίς να ξέρη κι' η ίδια τ'ο γιατί, μόλις τ'ον συναντούσε, τ'ο έριχνε κλέ-φτικες ματιές γεμάτες θαυμασμό.

Αυτά όλα τ'α συναισθήματα, έτάραξαν την μικρή βοσκοπούλα. Νομίζοντας πώς μόνον ο Δάφνης ήταν έρωτος έπληξε και γυμνώθηκε κι' αυτή και καθόρετσε τ'ο γυμνό κορμί της στα λαμπρά νερά μιας λιμνούλας. Τ'ο κάκου όμως... Ο Δάφνης δέ νοιώθει να ζυγνάει τί-ποτα μέσα του. Και παραμένει ο παιδικός της φίλος, όπως ήταν ως τότε...

Κάποιος γελαδάρης όμως, ο Δρόντας, πού λημέριαζε κοντά στα βοσκοτόπια τους, γοητεύτηκε από την ομορφιά της Χλόης και της έπρότεινε να διαλέξη για σύντροφό της έναν από τους δύο: τ'ον Δάφνη ή τ'ον Δάφνη. Η Χλόη, πού, φυσικά, φίλησε τ'ον Δάφνη... Γιατί, αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να κάνει να ζήλεψη ο φίλος της.

Εκείνο τ'ο φιλό εξύπνησε στ'ον Δάφνη τ'ο έρωτικό πάθος πού έως τότε φώλιαζε, κρυμ-μένο στα βάθη της ψυχής της. Από τ'η στιγμή όμως εκείνη, τ'α δύο έρωτευμένα παιδιά χάσαν την ήσυχία τους. Καθώς δεν έζωσαν τί-ποτ' από τ'ον έρωτα, νόμιζαν πως μιάν άγνω-στη άρρώστια τούς είχε πιάσει. Κι' η κατά-σταση αυτή διαρκεί ώσπου κάποια μέρα, εντε-λώς τυχαία, ο Φιλώτας, ένας γέρος γιδάρης από τ'ο γειτονικό δάσος, τούς βοσκή, στ'ον έσκιό ενός πεύκου να κλαίνε τ'η μοίρα τους.

Ο Φιλώτας, φυσικά, κατάλαβε άμέσως τ'ι ακριβώς συνέβαινε στ'η καρδιά των δύο παιδιών... Κι' αφού τούς διηγήθηκε την ί-στορία τού Πανα και της Σύριγγας, τούς είπε π'ο τέλος πώς τ'ονα της άρρώστιας τους ήταν ΕΡΩΤΑΣ, και τούς υπέδειξε πού ήταν τ'α γκενικά της... Υστερα, έφυγε γελών-τας...

Η Χλόη έβασκε τ'α προβάτα της...

τ'ον κάπου κι, μέσα στα σκόνια και στα πινάκια, δίδασκε στ'ον Δάφνη τ'α παλαιά τ'α έρωτα... Ο Δάφνης ήθελε να πείσει τ'η Χλόη, γιά να τ'η μάθη κι' αυτής τ'η έρω-τού έρωτα... Η Χλόη τότε πού είδε π'ο πώς δέν έπρεπε να τ'η μάθη δ'αυτή τ'η Χλόης, παρ' όφου τ'η παντρεύταν...

Επέρσαν έτσι τ'ο καλοκαίρι κι' τ'η α-θινόπωρο.

Μια μέρα, ο Διονυσιοφόρος, ο άφέντης τ'οιολικός αού, μαζί με τ'η γυναίκα του, γιού τ'ον τ'ον Άστυλο και τ'η Χλόη, τ'ο έβασκε μιάν έκδρομη ως τ'ο μέρος πού βοσκαν τ'α γίδια και τ'α πρόβατα τ'η Χλόη και ο Δάφνης.

Ο Άστυλος, κυνηγώντας μετ'ο τ'η συνήντησε ξαφνικά τ'η Χλόη, θωρώντας από τ'η ομορφιά της, τ'ης έπείσθη να τ'η άπολαύσει. Ο Δάφνης όμως, κρατών κάπου και κοντά τούς είδε. Έβλεπεν από τ'η ζήλεια άρρωσες, γυμνές τ'η άφέντης του και έρωσε μαζί με τ'η Χλόη, τ'ο έβασκε μιάν έκδρομη ως τ'ο μέρος πού βοσκαν τ'α γίδια και τ'α πρόβατα τ'η Χλόη και ο Δάφνης.

Μολοντί περάσαν χρόνια από τότε πού ξεριζωθήκαν από τ'η πατρίδα τους, τ'ον θανα-νομο δομο μίσους, πού έδωσαν, έναντίον των έχθρων τους, δέν τ'ον ξεχάσαν. Έχθρους τους θεωρούν όχι μόνο τούς φασίστες, αλλά κι' όσους—κυρίως, μάστα, αούτος—από τούς δικούς τους, προδίδουν τ'ην ιδεολο-γία τους και προσχωρούν στην εκρατούσα κα-τάσταση. Αούτος, πού διακρίνουν και τούς καταδικάζουν σε θάνατο. Και κανένας τους δέν γλυτώνει από τ'ην άμετάκλητη αούτη ποινή.

Πού τ'ων έτών, ήπηρεσε σ'ο Παρίσι ένας έξοριστος άναρχιστής, όνομαζόμενος Σαδο-ρέλλι. Ο Σαδορέλλι, αούτος, άπελαμένους από τ'ην κατάσταση τού κομμάτις του, βλέ-ποντας πώς δέν ήπηρεσε έλλας να πέσει γρή-γορα ο φασισμός και να τ'η κόμμα του σ'ο τ'α πράγματα, ζήτησε από τ'ον Μουσοσλί-ν να τ'οι χορηγήσει άμνηστία και να τ'οι έ-παρσούν να γυρίσει στην Ιταλία.

Ο Μουσοσλίν δέχτηκε. Τ'ο ίδιο βράδυ, ο Σαδορέλλι βρέθηκε νε-κρός. Τ'ον είχε σκοτώσει κάποιος Παμπάν, παλιός του φίλος και συνεξοριστός του, κατόπιν έντο-λής των άναρχιστικών κά-λων...

Τ'ο έγκλημα αούτο, έννοείται, έμεινε άμωμος, γιατί δέν μπό-ρεσε να βρεθή, ως τ'ο τέλος, ο πραγματικός ένοχος...

Ίδω όμως τώρα κι' ένα άλλο παράδειγμα, π'ο πρόσφατο, πού δείχνει ώλο τ'ον φανατισμό μετ'ον όποιον οι άναρχιστές έντελούν τ'ης άποφάσεως τους:

Η Ισιδορίνα Ντεσερέλ, είχε πάει, κείνο τ'ο βράδυ, στ'ον κινη-ματογράφο. Στ'ο διάστημα τ'ης παραστάσεως, άντελήφθη ότι ο γειτονός της άνομιτούσε με τ'ο πό-λο πάνω σ'ο γυνάτι της. Όταν άναψαν τ'α φώτα τ'ον παροστήθη-

Χίλια έννακόσια

είκοσι ένα...

Ήταν η εποχή δ-

που οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές

βασίλευαν στην Ιταλία. Οι φασίστες

ήταν ελάττωτοι... Προσπαθούσαν να

έξεργουν τα μαρξονα χωριά κυρίως.

Οι χωράτες όμως τούς θεωρούσαν σαν

πεινασμένους λίκους, σαν ληστές. Ο-

που βλέπαι αμάστες μπλοκ—τ'ο

έμβλημα των φασιστών—όχιαν

σ'ο σημάδι... Οι τραυματισμένοι φ-

ασίστες—γέροι, νέοι, ως και παιδιά ά-

κίμα—σέρονταν ως τ'ο καθ'ορί των χω-

ράτικων σπιτιών, γιά να ζητήσουν βοήθεια.

Η χωριάτικος όμως βγαίνουν στην πόρτα

τους, και τούς περχνάν με καρτό λάδι...

Χίλια έννακόσια είκοσι τρία...

Ο παλιός δασκάλας τού Μιλάνου, ο πα-

λιός σιμαβιτής τού δόδα Άντώνη Ράττη,

τ'ον σιμαβιτή Πάσα, ο Μπέντο Μουσοσλί-

νι, π'οι δοιμεινικά σ'ο Ρώμη. Η νικήτριας

λεγεώνας τ'ον μαρξιστών συντρέχουν τ'ης

τελευταίας άντιστάσεως. Ο Μπέντο δολο-

φονείται... Οι άρχηγοί των σοσιαλιστών

διώνονται... Κι' οι άναρχιστές, μόλις

και με χίλιους δύο χιλιάδες κατορθώνουν να

σώσουν τ'οι τούς—δου τ'ο σώζουν δηλα-

δή—καταφεύγοντας σε διάφορα φιλόξενα ξέ-

να κ'οι, σ'ο Γαλλία κυρίως.

Δέν έχουν όμως παρά ένα πόθο πλέον, μιά

έπιθυμία: να έκδικηθούν...

Σηματοείζον έτσι έναν όλόκληρο στρατό,

έναν κ'οιό μέσα στ'ον όποιον, από τ'η γειτονί-

α κ'οιή, έχουν περικυλώσει όλη τ'ην Ιτα-

λία: τ'ον στρατό των άναρχιστών.

Μολοντί περάσαν χρόνια από τότε πού

ξεριζωθήκαν από τ'η πατρίδα τους, τ'ον θανα-

νομο δομο μίσους, πού έδωσαν, έναντίον

των έχθρων τους, δέν τ'ον ξεχάσαν. Έχθρους

τους θεωρούν όχι μόνο τούς φασίστες, αλλά

κι' όσους—κυρίως, μάστα, αούτος—από

τούς δικούς τους, προδίδουν τ'ην ιδεολο-

γία τους και προσχωρούν στην εκρατούσα κα-

τάσταση. Αούτος, πού διακρίνουν και τούς

καταδικάζουν σε θάνατο. Και κανένας τους

δέν γλυτώνει από τ'ην άμετάκλητη αούτη ποινή.

Πού τ'ων έτών, ήπηρεσε σ'ο Παρίσι ένας

έξοριστος άναρχιστής, όνομαζόμενος Σαδο-

ρέλλι. Ο Σαδορέλλι, αούτος, άπελαμένους

από τ'ην κατάσταση τού κομμάτις του, βλέ-

ποντας πώς δέν ήπηρεσε έλλας να πέσει γρή-

γορα ο φασισμός και να τ'η κόμμα του

σ'ο τ'α πράγματα, ζήτησε από τ'ον Μουσοσλί-

ν να τ'οι χορηγήσει άμνηστία και να τ'οι έ-

παρσούν να γυρίσει στην Ιταλία.

Ο Μουσοσλίν δέχτηκε. Τ'ο ίδιο

βράδυ, ο Σαδορέλλι βρέθηκε νε-

κρός. Τ'ον είχε σκοτώσει κάποιος

Παμπάν, παλιός του φίλος και συνεξορι-

σός του, κατόπιν έντολής των άναρχιστι-

κών κά-λων...

Τ'ο έγκλημα αούτο, έννοείται,

έμεινε άμωμος, γιατί δέν μπό-

ρεσε να βρεθή, ως τ'ο τέλος, ο

πραγματικός ένοχος...

Ίδω όμως τώρα κι' ένα άλλο

παράδειγμα, π'ο πρόσφατο, πού

δείχνει ώλο τ'ον φανατισμό μετ'ον

όποιον οι άναρχιστές έντελούν

τ'ης άποφάσεως τους:

Η Ισιδορίνα Ντεσερέλ, είχε

πάει, κείνο τ'ο βράδυ, στ'ον κινη-

ματογράφο. Στ'ο διάστημα τ'ης

παραστάσεως, άντελήφθη ότι ο

γειτονός της άνομιτούσε με τ'ο πό-

λο πάνω σ'ο γυνάτι της. Όταν

άναψαν τ'α φώτα τ'ον παροστήθη-

Χίλια έννακόσια

είκοσι ένα...

Ήταν η εποχή δ-

που οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές

βασίλευαν στην Ιταλία. Οι φασίστες

ήταν ελάττωτοι... Προσπαθούσαν να

έξεργουν τα μαρξονα χωριά κυρίως.

Οι χωράτες όμως τούς θεωρούσαν σαν

πεινασμένους λίκους, σαν ληστές. Ο-

που βλέπαι αμάστες μπλοκ—τ'ο

έμβλημα των φασιστών—όχιαν

σ'ο σημάδι... Οι τραυματισμένοι φ-

ασίστες—γέροι, νέοι, ως και παιδιά ά-

κίμα—σέρονταν ως τ'ο καθ'ορί των χω-

ράτικων σπιτιών, γιά να ζητήσουν βοήθεια.

Η χωριάτικος όμως βγαίνουν στην πόρτα

τους, και τούς περχνάν με καρτό λάδι...

Χίλια έννακόσια είκοσι τρία...

Ο παλιός δασκάλας τού Μιλάνου, ο πα-

λιός σιμαβιτής τού δόδα Άντώνη Ράττη,

τ'ον σιμαβιτή Πάσα, ο Μπέντο Μουσοσλί-

νι, π'οι δοιμεινικά σ'ο Ρώμη. Η νικήτριας

λεγεώνας τ'ον μαρξιστών συντρέχουν τ'ης

τελευταίας άντιστάσεως. Ο Μπέντο δολο-

φονείται... Οι άρχηγοί των σοσιαλιστών

διώνονται... Κι' οι άναρχιστές, μόλις

και με χίλιους δύο χιλιάδες κατορθώνουν να

σώσουν τ'οι τούς—δου τ'ο σώζουν δηλα-

δή—καταφεύγοντας σε διάφορα φιλόξενα ξέ-

να κ'οι, σ'ο Γαλλία κυρίως.

Δέν έχουν όμως παρά ένα πόθο πλέον, μιά

έπιθυμία: να έκδικηθούν...

Σηματοείζον έτσι έναν όλόκληρο στρατό,

έναν κ'οιό μέσα στ'ον όποιον, από τ'η γειτονί-

α κ'οιή, έχουν περικυλώσει όλη τ'ην Ιτα-

λία: τ'ον στρατό των άναρχιστών.

Μολοντί περάσαν χρόνια από τότε πού

ξεριζωθήκαν από τ'η πατρίδα τους, τ'ον θανα-

νομο δομο μίσους, πού έδωσαν, έναντίον

των έχθρων τους, δέν τ'ον ξεχάσαν. Έχθρους

τους θεωρούν όχι μόνο τούς φασίστες, αλλά

κι' όσους—κυρίως, μάστα, αούτος—από

τούς δικούς τους, προδίδουν τ'ην ιδεολο-

γία τους και προσχωρούν στην εκρατούσα κα-

τάσταση. Αούτος, πού διακρίνουν και τούς

καταδικάζουν σε θάνατο. Και κανένας τους

δέν γλυτώνει από τ'ην άμετάκλητη αούτη ποινή.

Πού τ'ων έτών, ήπηρεσε σ'ο Παρίσι ένας

έξοριστος άναρχιστής, όνομαζόμενος Σαδο-

ρέλλι. Ο Σαδορέλλι, αούτος, άπελαμένους

από τ'ην κατάσταση τού κομμάτις του, βλέ-

ποντας πώς δέν ήπηρεσε έλλας να πέσει γρή-

γορα ο φασισμός και να τ'η κόμμα του

σ'ο τ'α πράγματα, ζήτησε από τ'ον Μουσοσλί-

ν να τ'οι χορηγήσει άμνηστία και να τ'οι έ-

παρσούν να γυρίσει στην Ιταλία.

Ο Μουσοσλίν δέχτηκε. Τ'ο ίδιο

βράδυ, ο Σαδορέλλι βρέθηκε νε-

κρός. Τ'ον είχε σκοτώσει κάποιος

Παμπάν, παλιός του φίλος και συνεξορι-

σός του, κατόπιν έντολής των άναρχιστι-

κών κά-λων...

Τ'ο έγκλημα αούτο, έννοείται,

έμεινε άμωμος, γιατί δέν μπό-

ρεσε να βρεθή, ως τ'ο τέλος, ο

πραγματικός ένοχος...

Ίδω όμως τώρα κι' ένα άλλο

παράδειγμα, π'ο πρόσφατο, πού

δείχνει ώλο τ'ον φανατισμό μετ'ον

όποιον οι άναρχιστές έντελούν

τ'ης άποφάσεως τους:

Η Ισιδορίνα Ντεσερέλ, είχε

πάει, κείνο τ'ο βράδυ, στ'ον κινη

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Τὰ ἀνδρικά μαντήλια παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία εφέτος και είναι, όπως είπαμε και άλλοτε, από τὰ εξαρτήματα τῆς μόδας πού παίζουν μεγάλο ρόλο εἰς τὴν ἀνδρική γκαρνταρόμπαν. Ἐνα καλοδιαλεγμένο μαντήλι συμπληρώνει τὸ ὡραῖον σύνολον ἐνὸς κοστούμιου. Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας απαιτεῖ νὰ συνδυάζεται τὸ μαντήλι με τὴν γαβάτταν και τῆς κάλτσες.

Ἄλλα δὲ εξετάζωμεν πῶς εἶναι τὸ ἐξάρτημα αὐτό, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ Λουδοβίκου Ιᾶου, ἐσυνηθίζετο τόσο πολυτελές, ὥστε ἐπωλεῖτο 60 λουδοβίκεια.

Τὰ καλλίτερα μαντήλια εἶναι πάντοτε τὰ λινὰ λευκά, τὰ ὁποῖα εἶναι και τὰ ἐνδεξιμένα διὰ σοβαροῦς κυρίους. Τὰ χρωματιστά χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης, ἀλλὰ γιὰ κάπως νεωτέρους κυρίους, ἢ δὲ ἐκλογῇ τῶν ἀπαίτει πολλὰ ραφιναρσμένο γούστο, ὅπως ὥστε τὰ χρώματα νὰ εἶναι ὁμορφα και λεπτά. Σὰς παρουσιάζωμεν ἐνα-δὺς σχέδια μαντηλίων με τὸ κλασσικὸ χαριόγραμμα πού σχηματίζεται ἀπὸ ρίγες χρωματιστές.

Περὶ τὸν ὅμοιο νὰ πούμε ὅτι με ἐπίσημον ἐνδυμα ἐπιβάλλεται τὸ λευκὸ μαντήλι.

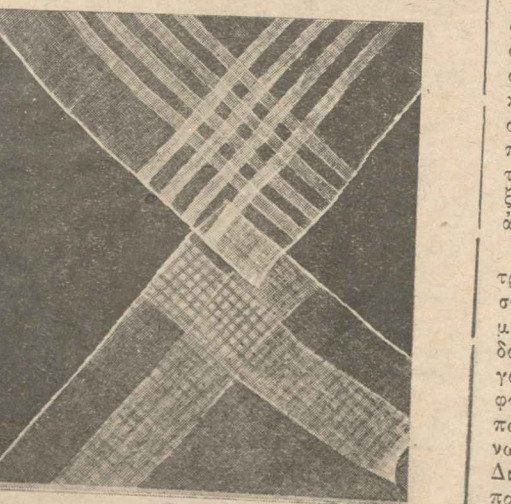
Τὰ ἀνδρικά μαντήλια πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη, τοποθετοῦνται δὲ εἰς τὴν ἐπάνω τσέπη τῆς κακέτας, με τὴν μίαν ἄκρην ὀλίγον ἐξέρχουσαν ἐξω ἀπὸ τὴν τσέπη.

Γενικῶς θεωρεῖται σωστὸν τὰ ἀπογεύματα και τὰ βράδια νὰ γίνεται χρῆσις λευκῶν μαντηλίων, τὰ δὲ χρωματιστά νὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ πρωῒναι και με κοστούμια σπορτίφ. Τὸ ἴδιο σχεδὸν συμβαίνει και με τὰ ὑποκάμισα. Ὅλο τὸ καλοκαίρι ἔγινε μεγάλη χρῆσις χρωματιστῶν ὑποκαμίσων, τώρα ὅμως φοροῦνται τὰ λευκά, ἰδίως τῆς ἀπογευματινῆς ὥρας.

Καπέλλο τῆς μόδας, εἶναι τὸ μελόν, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν κολακεύει ὅλες τῆς φαισιγνώμης, ὡς ἐκ τούτου χρειάζεται προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν και ἀνάγκη ἂς προτιμηθῇ ἡ δευτερογενὴς πού πηγαίνει καλὰ στὴς περισσότερες φαισιγνώμης.

Τὰ γάντια εἶναι πάντοτε σούεντ, ἀνοικτοῦ μᾶλλον χρώματος, με βελονιές σκουρότερες.

Ἄλλο σπουδαῖοτατον ἐξάρτημα τῆς ἀνδρικής μόδας εἶναι τὸ ἐπαινωφόρι, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὑπὸ τρεῖς διαφόρους μορφάς: Ριγχο βαγγλάν γιὰ καθημερινὴ χρῆσι, εφαρμο-

στὸ με βελούδινα ρεβέρ και πλατεῖα μανίκια, γιὰ νὰ φοριέται εὐκόλως με φράκο ἢ σμόκιν, και μία κάπα πού δὲν εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλὰ συνοδεύει ὡραῖοτατα τὸ ἐπίσημον ἐνδυμα και παρουσιάζει μεγάλο λοῦσο.

Τὰ ἐπαινωφόρια πού φοροῦνται τὰ βράδια εἶναι μακρότερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἐπαινωφόρια και ἔχουν κατὰ τὸ ἐπιδητικόν.

Ἡ ἀνδρική χειμερινὴ μόδα χρησιμοποιεῖ πολλὰ μάλλινα εἴτε ὑπὸ τύπον γιλέκου, εἴτε ὑπὸ τύπον σουέτερ ἢ πούλ ὅδεο, τὸ κάνει δὲ μᾶλλον, διότι τὸ εὐρίσκει κομψόν, παρὰ διότι τὸ θεωρεῖ πρακτικόν.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μερικῶν ἡ ζωοφιλία φθάνει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ τοὺς ἀκούμε νὰ μᾶς διηγούνται τὰ πλέον παράδοξα πράγματα. Τοιοῦτο τρόπος τῆς προάλλες ἔνας πολὺ σοβαρὸς κύριος ἤθελε νὰ με πείσει καλὰ και σώνει ὅτι ἡ γάτα του ἦτο τόσο ἐξυπνὴ, ὥστε ἤξευρε και νὰ ἐκδικήται κάποιον, ὅταν τῆς ἔκανε κακό.

Πῶς ἐξηγεῖτε σῆς αὐτὸ πού θὰ σᾶς διηγηθῶ; ἔλεγεν ὁ ζωοφιλοῦς κύριος. Ἡ πεθερά μου δὲν τρέφει μεγάλη συμπάθεια γιὰ τῆς γάτας και μία μέρα εἶδρε τὴν ὀλόμαυρη Μπιμπικὰ μας, διότι ἔκαμε τὸ ἐγκλημα νὰ κολουραστῇ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς. Ἡ Μπιμπικὰ ἤρκεσθαι εἰς τὸ νὰ τὴν ἀγκοκυττάξῃ και περὶ τὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὴν ἐπομένη τὴν ἴδια ὥρα εὐρίσκειτο πάλιν στὸ κρεβάτι τῆς πεθερᾶς μου. Ἐπακολούθει ἄγρια σκηνή: Ἡ Μπιμπικὰ δέρεται ἀλύπτως και φεύγει νιαυρίζουσα ἄγρια. «Θὰ σᾶς ἐκδικηθῇ, λέγω εἰς τὴν πεθεράν μου. Δὲν συγχωρεῖ ποτὲ αὐτοὺς πού τὴν κακομεταχειρίζονται». Ἡ πεθερά μου γελά και μάλιστα μού φαίνεται ὅτι διακρίνω κάποιο κοροϊδευτικὸ χαμόγελο στὴν ἄκρην τοῦ στόματός τῆς. Ἄλλα ὡ πού θαύματος! αἱ προβλέψεις μου ἐπαληθεύουν και ἡ Μπιμπικὰ ἐκδικουμένη μπαίνει στὸ ντουλάπι τῆς πεθερᾶς μου, κατεβάζει τὴν καλλίτερη τουαλέττα τῆς και με τὰ νύχια τῆς τὴν κάνει κομμάτια. «Ἦτο ἡ δὲν ἦτο ἐκδικήσις αὐτῇ, σᾶς παρακαλῶ;»

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία τοῦ ζωοφιλοῦ κυρίου και ἔνας μισογύνης πού εἶχε ἀκούσει τὴν διήγησι ἀποφθεγγέται με μεγάλη σοβαρότητα: «Θηλυκὴ δὲν ἦταν ἡ γάτα; Τὴν καλὸ μισοῦσες νὰ περιμένῃς ἀπ' αὐτῇ;»

Ἰδοὺ πῶς λύνεται ἀπὸ μερικοὺς τὰ ζητήματα και ἰδοὺ πῶς εἰς τὸ κάθε πρᾶγμα δίδει ὁ καθένας τὴν ἐξηγήσι πού τοῦ ἀρέσει.

ΜΟΔΑ

Τὰ ἐφετεῖναι καπέλλα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρὰ ἀλλὰ πρακτικώτατα, διότι τὰ σχήματά τους ἐπιτρέπουν ὅλους τοὺς συνδυασμούς και τὴν χρησιμοποίησιν ἔτι παιδιῶν καστοριῶν ἔχουμεν. Δύο παλαιὰ περὶνὰ καστοράκια, ἀναμειγνύμενα, ἀποτελοῦν ἕνα καπέλλο ὡραῖοτατο, σύμφωνα με τὰς ἀπαιτήσεις τῆς χειμερινῆς μόδας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀνάμειξις καστοριῶν διαφόρων χρωμάτων, ἀπαιτεῖ ἀρκετὴν καλαισθησίαν.

Τὸ σημερινὸ σκίτσο μας σᾶς παρουσιάζει τρία καπέλλα πού ἔγιναν με περὶνὰ καστορία. Ἐννοεῖται τὰ ἴδια μποροῦν νὰ γίνουν με καστόρι και σάτεν ἢ με καστόρι και βελούδο πού χρησιμοποιεῖται πολὺ ἐφέτος. Ἄν ἀγοράσετε ἕνα καλοῦπι μπορεῖτε ὡραῖοτατα νὰ φτιάξετε μόνη σας ἕνα παρόμοιο καπέλλο, ὅπως ἐπίσης μπορεῖτε ἀπὸ τὸ ὑφανμα τοῦ ἐπαινωφορίου σας νὰ φτιάξετε ἕνα ὁμορφο μπερέ. Διότι δὲν ἀρνεῖται δέβαιναι ὅτι τὰ μπερέ εἶναι πολὺ στὴ μόδα, ὅπως ἐπίσης δὲν ἂν ἀρνεῖται ὅτι εἶναι στὴ μόδα και τσαντάκια ἀπὸ τὸ ὑφανμα τοῦ ἐπαινωφορίου. Αὐτὰ ὅλα διότι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικόν τῆς μόδας εἶναι τὸ ομοιόμορπον σύνολον.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ καπέλλα, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπαινωφόρια και τὰ φορέματα, παρατηρεῖται περισσύτερον παρὰ ποτὲ τάσις πρὸς τὰ ἀνδρικά ὑφάσματα τὰ λίγο μελανιζέ.

Τὰ ἐπαινωφόρια ἔχουν ψηλοὺς γακάδες, μανίκια πλατεῖα και γίνονται με δύο τρόπους: ἢ σταυρωτά με ἄ κομμάτια και ζώνη, ἢ χωρίς διόλου κομμάτια, ἢ τὸ πολὺ με ἕνα μόνον κομμάτι. Φυσικά, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῇ, δὲν σταυρώνουν διόλου. Πολλὰ ἐπαινωφό-

ρια ἔχουν μπερτούλες, ἀλλὰ ἡ ἱστορία τῆς ἀπαιτεῖ πολὺ λεπτή και ψηλὴ μαντίλα. Προσοχὴ ἐπίσης χρειάζεται εἰς τὸ χροματισμὸν τῶν γακάδων, διότι οἱ ψηλὲς γακάδες απαιτεῖ ψηλὸν και λεπτόν λαμόν.

Γι' ἀπογεύματα χρησιμοποιεῖται μακρὸς ταβὰς και ἐνίοτε τὸν δίσκον ποὺ δαχτύλει με βελούδο ομοιόμορφο.

Τρία ὡραῖοτατα μοντέλα καμμενὰ με περὶνὰ καπέλλα πού ἵσταν εἰς ἀρχοστάλιν.

Συνηθίζονται ἐπίσης οἱ ἐμπνοὶ ταβὰς τοῦ σάτεν και τὰ φορέματα αὐτὰ ἔχουν πλάτος ὡς συμψηφισμὸν μία κοτὴ χεῖρα καὶ βελούδο.

ΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΡ ΣΑΣ

Ὑπάρχουν δέρματα, τὰ ὁποῖα εἶναι φθισμένα και αὐτὰ στεροφονοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον και ἀπαλότῃς και εὐκαμψίας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῇ εἶναι πολὺ ὀφελίμη τὰ χλιαρὰ μπάνα, καλὸς και μακρὸς κάποιος λιπαρὸς ὀστῆς. Ἄλλα πρέπει νὰ ἴσταντε ὅτι τὰ χλιαρὰ δέρματα δὲν θεραπεύονται καλῶς. Τὰ λιπαρὰ δέρματα τὸναινεύουν καὶ πλέον φρέσκα φαίνονται και διατηροῦνται περισσότερο, φθάνει νὰ τὰ περιποιήσῃτε ἀκριβοῦς. Ἡ καλὴ περιποίησις ἀπαιτεῖ νὰ χρησιμοποιεῖτε μόνον κρέμας μὴ λιπαρὰς και νὰ φοβεῖσθε νὰ κάμψτε ὄρθονον χρῆσιν δερμάτιν δονζόν. Τὸ δάμμα δονζόνος χρησιμοποιεῖται πολὺ καλὰ ὅταν τὸ εἴχετε μετὰ τῆς τριανταφυλλοῦ.

Τὸ λιπαρὸ δέρμα εἶναι μόνο τὸ καλὸ καὶ ἡμνὴ πολλὰ μπιμπικὰ και σπυράκια, τὰ ὅποια εἶναι ἀρκετὰ ἐνοχλητικά, ἀλλὰ και τὰ δὲν θεωρεῖται πού με μὴ μικρὴ προσοχὴ πού με λίγη ὑπομονή.

Γιὰ τὰ μπιμπικὰ συνιστῶνται τακτικὰ θερμοὶ πλύσεις με τὴν ἀκόλουθον συνταγή. Ἀνακατέψτε ἰσὰς ποσότητας τριανταφυλλοῦ, σπέρτου τῆς καμφορῆς, δερμάτιν σαπουνιῦ και perforate de soude.

Ὅσο γιὰ τὰ σπυράκια, εἶναι πολὺ ὀφελίμη ἡ μαγιά τῆς μπύρας ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔπινετε ἕνα κουτάλι: τοῦ γλυκοῦ πρὸς τὸ βράδυ, λυωμένην σὲ λίγο νερό. Μετὰ πλύνετε σὲ ἕνα μνός, τὸ δέρμα σας θὰ καθαρίσῃ ἑλπίστως.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ σλαδισμού φαίνεται εἰς τὰ περισσότερα ἐργαστήριά μας, εἶναι ὅμως μία πολὺ ὡραία ἐπίδρασις, διότι και χρώματα ὁμορφα παρουσιάζει και σχέδια ἀρκετὰ ἱδρυρῶν.

Ἄλλο ἐπίσης ὡραῖον εἶδος εἶναι τὸ Φλωρεντινόν, τὸ ὁποῖον εἰσῆγαγε πρώτη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Κα Πέιν. Τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἐθαυμάσθησαν εἰς τὴν Βαλκανικὴν Ἐκθεσιν ὅπου ἔγιναν ἀνάρπαστα. Εἶναι ἕνα κέντημα ματλασὲ πολλὴ πρωτότυπο και ὡραῖοτατο. Στελλίζονται με αὐτὸ κομμάτια πολυτελείας, σκεπάζονται παιδιῶν κτλ. Ὅλα μπορεῖτε νὰ τὰ θαυμάσετε εἰς τὴν διαρκὴ ἔκθεσιν τῆς κυρίας Πέιν, ὁδὸς Βουκουρεστίου.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Γιὰ νὰ ξεδιώσετε μία πολὺ σπριγμένη βίβα τῆς ζεσταίνετε τὸ κεφάλι μ' ἕνα κατὸ σίδερο και σὲ λίγο θὰ ξεδιώσῃ χωρίς δυσκολία.

Τὰ παιδιά πρέπει νὰ κοιμῶνται τὸ ὀλιγώτερον 10—12 ὥρες, διότι παρατηρήθη ὅτι τὰ παιδιά πού κοιμῶνται τῆς κανονικῆς τῶν ὥρας δὲν παθαίνουν ἀπὸ ἀρρώστειες τόσο εὐκόλως ὡς τὰ παιδιά πού δὲν κοιμῶνται. Τὸ παιδί 4—6 ἐτῶν πρέπει νὰ κοιμάται 10 ὥρες, τὸ παιδί 7—9 ἐτῶν 9—10 και ἀπὸ 15—20 ἐτῶν 8 ὥρες τὸ ὀλιγώτερον.

Γιὰ νὰ γυαλίσετε τὰ ὑποδήματά σας με γοφὴ πολλὰ ἔξοδα λούστε λευκὸ κερί και αὐτὸ λυθὴν δοῦνται μετὰ μία δοῦρτσα κατεβάζοντας ἀπὸ τὴ φωτιά και ὑστερα γυρίστε τὴ δοῦρτσα με τῆς τρίχες στὸν ἀέρα νὰ κρυώσῃ. Με τὴ δοῦρτσα αὐτὴ πού διατηρεῖται μὴ νὰ τρίβετε τὰ ὑποδήματά σας και σκουρίζετε με ἕνα βελούδο.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Στὸ θέατρο μὴ φθάνετε ποτὲ μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς παραστάσεως, διότι εἶναι μεγάλη ἀγένεια και ἀπλοσύτατα θὰ σᾶς χαρακτηρίσουν οἱ ἄλλοι ὡς νεόφυτοι.

Μὴ μωρολογεῖτε τὸ τραγοῦδι: πού ἀκούετε και ἔχετε νὰ εἶναι γνωστὸ σας.

Μὴ ἐκφράζεσθε εἴτε καλὰ εἴτε κακὰ με δυνατὴ φωνή. Ἄν ἡ προέστασις δὲν εἶναι τοῦ γούστου σας μὴ θορυβήτε ὅτε νὰ διαμαρτυρεσθε, ἀλλὰ νὰ σηκώνεσθε νὰ φεύγετε.

Μὴ λοιδώρετε παρὰ με σχετικὴν διάκρισιν και ἀποφεύγετε νὰ προσελκύετε τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου.

Στὰ θεατρεῖα ἡ καλλίτερη θέσις εἶναι ἡ ἀμροστινὴ, ὥστε οἱ κύριοι τῆς προσφέρουν πάντα στὴς κυρίες και αὐτοὶ κάθονται πρὸ πίσω.

Ἄν προσκαλέσετε ἄλλους στὸ θεατεῖο σας νὰ φτάσετε σ' αὐτὸ πρῶτος, ὥστε νὰ ὑποδεχτῆτε τοὺς ξένους σας.

Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε πολλὰ φορέματα, προτιμήσατε νὰ ἔχετε μία μαντὴν τουαλέττα πού φορεῖται σὲ κάθε περίστασι.

Στὸ τέλος τῆς παραστάσεως μὴ σπρώχνετε πρὸς τὸν ἐξῆς, ἀλλὰ περιμένετε ὑπομονετικὰ νὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ προχωρήσετε.

Περὶ τὸ νὰ πούμε ὅτι ὅσο ἀσχημὴ και ἂν εἶναι ἡ παραστάσις, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀποδοκιμάσετε τοὺς ἡθοῖους, ἀλλὰ δείξατε τὴν ἀποδοκιμασίαν σας με σιωπὴ.

Ἡ χειροψία. *—Δὲν δίνει κανεὶς τὸ γέ-
μιον του σ' ἕναν ἄνθρωπον πού εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ, ἐκτὸς ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτός μᾶς ἔκαμε ὑπερτίμησιν ἐντέλως ἐντύπωσιν και τότε παραβλέπουμε τὸν κανόνα, ποτεῖ ὅμως ἡ χειροψία μας αὐτὴ νὰ δεινύη εἰς σχετικὴν ἐπιφύλαξιν ὡς νὰ θέλῃ νὰ πῇ: «Φοβεροὶ μὴπως φέρονται με περισσότερὴν οἰκειότητα τοῦ δέοντος».

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΝ

τείνει ποτὲ πρῶτος τὸ χεῖρ. Ὅλοι περιμένει νὰ τὸ τείνῃ πρώτη ἡ κυρία, διότι αὐτὴ ἡ χειρονομία θεωρεῖται ὡς μία ἐνδείξις ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τῆς κυρίας, τὴν ὁποῖαν πρέπει αὐτὴ πρώτη νὰ τοῦ δείξῃ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ὁ ὑπιστάμενος περιμένει νὰ τοῦ τείνῃ πρῶτος ὁ προϊστάμενός του τὸ χεῖρ και ἡ δεσποινὴς περιμένει νὰ τῆς τείνῃ πρώτη τὸ χεῖρ ἡ κυρία.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Φασολάκια Γιαχνί.—Γιὰ μία ὀκτὰ φασόλια χρειάζεται 75 δρ. λάδι, 250 δρ. κρεμμύδα, 2—3 κουταλιές μαλιντανό, 1—2 κομμάτια, ἄλατι, πιπέρι και νερό.

Ἀποὺ καθαρίσουμε και κόψουμε τὰ φασολάκια τὰ ἐπιπλέουμε. Ἐν τῷ μεταξὺ ταγαρίζουμε τὸ φιλοκομμένο κρεμμύδι και ὀλίγους σὲ λίγο μέσας και ντυμάτες κομμένες φέτες. Προσθέτουμε νερό, τὸν μαλιντανό, ἄλατι και πιπέρι.

Ὅταν πᾶν ὅλα δόξα ὀλίγους τὰ φασολάκια και τὰ σκεπάζουμε γιὰ νὰ πιέζονται με τὸ λάδι τους και σερβίρουμε.

Προσοχὴ μόνον νὰ καθαρίσονται καλὰ ἀπὸ τῆς κλωστῆς τὰ φασολάκια, διότι ἄλλιως δὲν εἶναι διόλου εὐάριστα.

Ἀποὺ εἶναι λαδερό αὐτὸ τὸ φαγητό, μπορεῖ νὰ προσφερθῇ και κρύο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Μ., Χαλέπαν.—Ἐν πρώτοις, σᾶς πληροφοροῦ ὅτι ἤθελα νὰ μάθω μερικὰ γιὰ σᾶς, διότι φέρομεν τὸ ἴδιο ὄνομα. Ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας: Τὸ διπλοσάκωνον δὲν θεωρεῖται, ἡλεκτροθεραπευτικὸν σᾶς συνιστῶ τοῦ ἱατροῦ Βασιλείου, ὁδὸς Μασσαλίας. Τὸ κατὰ τὸ πάχος φάρμακον ἀγνωστόν, ἀλλὰ δὲν μὲν ἐμφανεῖ καμμίαν ἐμπιστοσύνην. Γιὰ τὸ δέρμα σας, χρησιμοποιήσατε ξηρὸν κρέμαν π. γ. Πόντε.

Ἑλληνοπούλα ν.—Ἐνταῦθα.—Μόνον τὸ μαζά, ἡ κίνησις, οἱ περὶπατοὶ και ὁ ἀθλητισμός θὰ σᾶς κάμουν νὰ ἀποβλέπετε τὸ περὶ τὸ πάχος.

Ἑλε ν.—Ἐνταῦθα.—Χρησιμοποιήσατε «Oréal» δὲν γνωρίζω τίποτε ἄλλο.

Μίαν Ἀναγνώστριναν, Πύργον.—Ἀπ' ὅσα κατὰ λόγον θὰ σᾶς πηγαίνουν τὰ μπλέ, τὰ πράσινα και τὰ μαύρα.

Γυμνασιόπαιδα, Θεσσαλονίκη.—Ἀποὺ εἰσθε τῶν νέων, δὲν μπορεῖτε πρῶτα νὰ ἔχετε σπορτίφ. Θὰ περάσουν μόνον με τὴν ἡλικίαν, ἐν τούτοις σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐκκολομβήσετε τὴν μαγική τῆς ὑπὸς και αὐτοῦ χρόνου νὰ ἀποσέψετε τὰ ὕληρά, τὰ λαδερά και τὰ παστά. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια.

Σβυσμένο Ἀστέρ.—Μποροῦ νὰ σᾶς δώσω χρησιμώτατες συμβουλές γιὰ τὸ τραγοῦδι σας, γιὰτὶ εἶμαι τελειόφορος, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω πρῶτα τὰ ἔγγραφα. Ἄν εἶδα ὅπως τραγοῦδι, πᾶς μιλάει, πᾶς ὡς τραγοῦδι τὴν ἡμέρα, τί φωνὴ ἔχετε και ὡς ποιὴς φηλὴ νότες φθάνετε. Γράψτε μου ἰδιωτικῶς: Ἑσμερὰ δαν, Κλασσικὰς 55, Καλλιθέαν.

Ντίνα ν Γκοάλα.—Ἡ διδύκωσις τῆς Γκερτίτας εἶναι: Ἀλίστρο-Γολντοῦν. Ὁ Βίλλυ Φρίτε δὲν ἔχει σταθερὸν διανοήν. Ἄλλὰ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ γράψετε ἑλληνικά, διότι τὰ γράμματά σας θὰ πεταχθῶν. Μόνον καλογραμμένα γαλλικά θὰ διαβάζονται ἰσως. Φυσικά περὶ τὸ νὰ σᾶς πῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε σὲ ἀπάντησιν. Ἀλοιονο ἂν οἱ ἀστέρεις ἀπαντοῦσαν εἰς τὰς χιλιάδας τῶν θαυμαστῶν τους πού τοὺς γράφουν.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

ΤΟ ΚΩΜΙΚΟ ΚΑΡΠΕ

—Τὸ παρελθόν Σάββατον ἄρχισε πᾶ ἐπισημῶς και ἡ χειμωνιάτικη κοσμικὴ κίνησις. Ἡ Μεγάλη Βρετανία ἡ ἐπὶ τὸ ἑλληνογενέστερον και ἀριστοκρατικώτερον «Τί-Μπλι» ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς!

—Ὅλη ἡ κοσμικὴ Ἀθήνα εὐρίσκειτο ἐν ἀπαρτίᾳ. Ὅλοι και ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν διασκεδασμένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῶν κυρίων, τὰ ὁποῖα χωρὶς νὰ θέλουν, ἐγένοντο ἀδίκαια ἅμα ἔβλεπαν τῆς διάφορες ὁμορφες κυρίες πού ἐγόρευαν.

—Νέα αἰθούσα, νέα ἐπιτάσεις, νέα τούνα-λέτια και μόνον νέοι δὲν εἶναι οἱ χορευταί, οἱ ὁποῖοι και ἐφέτος πάλιν ἦσαν οἱ ἴδιοι και οἱ ἴδιοι. Ὁ καμιναντῆς ἐφύρουν ἀφθονος, ὅπως ἐπίσης ἐφύρουν και τὰ δάκρυα, αὐτῶν πού τὸν ἐπλήρουν. Τὰ πάντα οἶ!

—Ἰδιαιτέρως ἐντύπωσιν ἔσκει ἡ τουαλέττα μᾶς χαρτοκινήτων κυρίας, τῆς ὁποίας ἡ μορφή φούστα ἐσοκίτα εἰς κάθε χορὸν τὸ παρκέτο. Λέγεται μάλιστα διὰ τὸ μαῖο τὴν παρακάλεσε εὐγενῶς νὰ περῶν κάθε μέρα ἀπὸ τὴν αἰθούσαν διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ ἔξοδα τοῦ οὐνοῦκατος.

—Εἰς τὸν χορὸν διεκρίθη και ἕνας ἀειδαλὴς συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος, κυριολεκτικῶς, δὲν ἄφησε χορὸν πού νὰ μὴ χορεύῃ. Αὐτὸς λογιζόταν ὅτι δὲν κοινάρεται καθόλου, ἡ κακὴ μέρες γλῶσσας ψιθυρίζουν ὅτι αἷμα πηγαίνει εἰς τὸ σπῆν του βάσει εἰς τὴν μέσην του ἕνα ἐμπλαστον ἀμερικανικόν. Πάντως τὸ γεγονός δὲν ἔχει και μεγάλην σημασίαν διότι σήμερον καθε πρᾶγμα ἀμερικανικὸν θεωρεῖται νεωτερισμός εἶναι και ἂν τὰ πρᾶγμα αὐτὰ εἶναι ἐμπλαστον!

—Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος προκηρύσσεται και ἄλλος. Ἀς εὐχηθῶμεν λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.

ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΤΕ

—Ἀσφαλὸς δὲν πρέπει νὰ χάσετε ἀπ' τοῦ νὰ διττε τοὺς χοροὺς τῆς Νυκτολαίας και τῶν συναγωγῶν τῆς Μονοφάτου και Ντροζντόφ.

Ἡ Νυκτολαία δὲν θὰ μείνῃ πολλὰς μέρας ἀκόμα στὴν Ἀθήνα, αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος πού θέλω νὰ σᾶς κἀνῇ νὰ

ΣΒΥΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ...

“Έξη μήνες τώρα ταξίδευε χωρίς διακοπή ο Τάκης Διαμαντόπουλος, ζητώντας τη λήθη... Έκείνο το Αιγυπτιακό απόγευμα μόλις είχε φθάσει στην Πόλη, κι είχε καταλύσει σ’ ένα μαγευτικό ξενοδοχείο του Βοσπόρου. Αισθανότανε τόσο μεγάλη την ανάγκη να ξεκουράσει το κορμί του, ν’ αναπαυθεί...”

Τόν περασμένο χειμώνα είχε πάει στο Παρίσι, όπου έκανε άλλοτε της σπουδές του. Απ’ τη φορά όμως έφερε μαζί του από την Αίγυπτο, τον τόπο όπου γεννήθηκε, μεγάλωσε, κι όπου ένοιωσε για πρώτη φορά την χαρά της ζωής και τον έρωτα, μάν αναπαύεται, μια θανάσιμη μελαγχολία. Οι γάλλοι γιατροί που τον εξέτασαν, τον συμβούλευσαν να τοξιδέψει για πολλή καιρό.

Κι από τότε γυρνούσε αδιάκοπα τον κόσμο, χωρίς σκοπό, και χωρίς πέριμα, ζητώντας, όπως είπαμε, μέσα στην διαρκή έναλλαγή των εικόνων, τη λήθη... Και μαζί κι αυτήν το θάρος για ν’ αντιμετωπίσει πάλι τη ζωή... Ξαπλωμένος τώρα νοηλώς σ’ ένα μαλακό νιβάκι, κι ένα μυροδάτο ταίγιο στο στήμα, κίτταξε από το φαρόν παράθυρο το θαυμάσιο πανόραμα που απλωνότανε μπροστά στα μάτια του, και για πρώτη φορά, έπειτα από τόσον καιρό, ένοιωσε μέσα του να σωτεί κάτι που νόμιζε για πάντα πεθαμένο: η θέληση να ζήσει, να δημιουργήσει, να χαρή...

Ναι, να ζήσει, να χαρή... Μήπως δεν ήταν κι αυτός νέος, μήπως δεν είχε κι αυτός κάθε δικαίωμα στη ζωή, στη ζωή που του φανερότανε τόσο απάτηλα γοητευτική, και που τον πότισε έπειτα τόσα φαρμάκια! Μέσα στους δακτυλιένους καπνούς του τσιγάρου του, βλέπει τώρα να περνά, σε μια μακρινή όπταση, το φίλο της ζωής του... Βλέπει τον έναν του παιδι, ένα πραγματικό βασίλειο που το παραμυθού: μέσα στα πλούτη, στα χάδια, στα μεγαλεία. Ο πατέρας του, ένας από τους μεγαλειότερους τραπεζίτες της Αιγύπτου, στο μοναδικό εκείνο νησί είχε συγκεντρώσει όλη του την φροντίδα, κι όλη του τη λατρεία... Όταν τέλειωσε το γυμνάσιο, ο πατέρας του τον έστειλε στο Παρίσι να σπουδάσει.

Τότε αισθάνθηκε την πρώτη μεγάλη θλίψη της ζωής του: άρνησε τους γονείς του, το σπίτι του, τους φίλους του. Άφησε όμως και κάτι άλλο, πιο αγαπημένο και πιο θετικό: την μικρούλα Δανάη, την κόρη ενός στενού φίλου του πατέρα του. Από μικρά παιδιά είχαν ζήσει μαζί, και προσφιζόταν απ’ τους γονείς τους ν’ αποτελέσουν κάποτε το πιο ενάριστο ζευγάρι. Οι όρκοι που αντάλλαξαν την ώρα του αποχωρισμού, ανανεωνόνταν σ’ όλα τα γράμματα των δυο ερωτευμένων. Γράμματα γεμάτα ελπίδες και πόθους κι όνειρα...

“Ηδη τότε κάποτε η ώρα της επιστροφής. “Όλο χαρά κι υπερηφάνεια, γύρισε ο Τάκης στην πατρίδα του, με το δίπλωμα του διηγόρου. Ο πατέρας του τον καμάρισε με πραγματική λατρεία, κι η μικρούλα Δανάη, που χε γίνει τώρα μια ξανθά γοητευτική κοπέλα, γι’ αυτόν προόριζε όλα της τα χαμόγελα, χαμόγελα πλημμυρισμένα από τον φλογό της σχέσης...”

Μια μέρα όμως το θελικό αυτό όνειρο —γιατί σάν απάτηλο όνειρο του φαινότανε τώρα—, απ’ τα διαλύθηκε σάν καπνός, μέσα στη σιωπή και στο θάνατο. Έπεσαν η τιμής των μαθημάτων, ακολούθησαν γραμμές στο χρηματιστήριο, κι ένα πρωί ο μεγάλος τραπεζίτης της Αιγύπτου, βρέθηκε απέναντος. Κι αυτό άκοιμητο μέγαρο όπου ο Τάκης είχε γεννηθεί και είχε ζήσει όσ’ όποτε, έπρεπε να δοθεί στα χέρια των άμελικτων πιστωτών. Ο πατέρας του Τάκη δεν μπόρεσε ν’ αντέξει: κι από προσβολή κεραυνόβολου αποπληξίας τον απήλαξε από τον φλογό της ελπίδας...

Μέσα στις αλλεπάλληλες συμφορές, μια σκέψη μόνο κρατούσε τον Τάκη στη ζωή: η σκέψη της Δανάης.

σκέψη της Δανάης. “Έλαξε να βοηθήσει την αγάπη της, και στο χαμόγελο της το θάρος για ν’ αντιμετωπίσει πάλι την τύχη και να την δαμάσει. Θα εργαζότανε με λύσσα, και δεν του έμενε καμιά αμφιβολία πως θα έβγαине από τον αγώνα νικήτης. Θα ξανάφτανε την περιουσία του, και θα μπορούσε τότε ως ίσος προς ίσον να παντρευτεί την αγαπημένη του. Πόσο όμως γελούσε! Πού να φανταστεί πως το γλυκό εκείνο κι’ άλλο, θερμο κορίτσι, που το θαρούσε γεμάτο αισθήματα, θα του φερνόταν τόσο ψυχρά κι’ αδιάφορα την ώρα της μεγάλης καταστροφής. Μέσα στα μάτια της—σκληρά τώρα κι’ υπερήφανα—διάβασε την καταδίκη του. Κι’ όμως δεν μπορούσε ακόμα να το πιστέψει, να το παραδεχτεί. Άπειθηθήκανε στον πατέρα της.

Βλέπει να περνά, σε μια μακρινή όπταση, το φίλο της ζωής του...

“Εκείνος, με εύχρημο τρόπο, του έκοψε κάθε ελπίδα: η Δανάη επρόκειτο να ταξιδέψει τώρα. “Έπειτα θάβλεπαν... Ο Τάκης ένοιωσε γύρω του να καταρρέει το πόν. Και δεν είχε πια παρά μόνο μια ελπίδα: να φύγει, να φύγει μακριά από την Αίγυπτο, όπου όλα του θυμίζαν συμφορά και προσδοκία. Μα κι’ η υπερηφάνειά του δεν του επέτρεπε να δειξί σ’ αυτούς που τον γνώριζαν, όλο τον πόνο της ψυχής του. “Έτσι έφυγε στο Παρίσι. Κι’ έπειτα από εξάμηνο περιπλάνησης βρισκόταν τώρα στης μαγευτικής όπτασης του Βοσπόρου. Η φύση, που χάρισε τόσο ασύγκριτα κάλλος στο κομμάτι εκείνο της γης, τον μεθούσε... Στα κατάβρα του είναι του αισθανότανε τώρα να ξεπνούν και πάλι οι ναρκωμένοι χυμοί της ζωής, κι’ ένας νέος παλμός να θεομαίνει το αίμα του.

Κάτω, από την βεράντα του ξενοδοχείου, έφθαναν οι ήχοι μιας γλυκεριάς μουσικής. “Ο Τάκης έτοιμάστηκε να κατέβη... “Ένοιωσε μάν απέραντη χαρά, ένοιωσε το βράδυ, κι’ άθουσε τους ξενοδόχους, στα πολυτελή σαλόνια με τα βαρέα χαλιά, άντεκρουσε τον έναν-ό του στους καθρέφτες, απόρησε κι’ ο ίδιος: ξανάβλεπε πάλι την παλιά σκέψη σ’ ολόκληρη, την υπερήφανα κορμωσασιά του και το θελικό του βλέμμα του.

Την ώρα του φαγητού είχε μάν ευχάριστη έκπληξη: σ’ ένα πλούσιο τραπέζι άντεκρουσε ένα κύριο παχύ, ξυρισμένο, πολύ κομψό. “Η φρεσνογονία του του φάνηκε γνωστή, τον

κίτταξε με έμπνη, και τα βλέμμά του διεστραφώθηκαν.

—Τάκη!

—‘Αλέκο!

“Αναγνωρίστηκαν. “Εσφίξαν τα χέρια, έταν ένας παλμός σπουδασής του στο αίμα, με τον οποίο τον συνέδεε τότε στενή φίλα.

Είχαν τόσα να πουν, για την ζωή τους, λόγους, χρόνους που πέρασαν εν τώ μεταξύ... Είνα αλήθεια πως ο Τάκης δεν έπ’ σε κανένα ποτέ εκμυστηρευτεί το πένθος του για τη Δανάη; ήξερε πως οι φρεσνογονίες πάντα με ελαφρότητα γι’ τους πατρικούς έρωτες τους. Κι’ οπ’ έπ’ελε τον ν’ αποκαλήρη στο φίλο του την αίσθησή του. Τού άνεφερε μόνο τον θάνατο της πατέρα του και την οικονομική καταστροφή του.

“Ο φίλος του άκουοντας τα δυσήματα, ποίχαν τόσο άναταρτα χάρη τον Τάκη, δάκρυσε.

—“Ας τ’ αφήσουμε αυτά, είτε ξαπναι. Τάκης: δε θέλω να σε στενοχωρήσω περισσότερο. Πές μου καλύτερα σ’ τα δικά σου νέα. Δέν αμφιβάλλω πως θα είναι πιο ήλιστα, αν κρίνω από τη φρεσνογονία σου φρεσνογονία ενός εύτυχημένου ανθρώπου.

—Είμαι, πράγματι, εύτυχισμένος... Πες να το κρίνω: “Όπως βλέπεις, η ζωή μου είναι καλή, η δουλειά μου πάνε θωμάσια. Παντρεύτηκα...

—Δέν αμφιβάλλω πως η γυναίκα σου θα είναι άνταξία σου...

—Αυτό θα το κρίνει μόνος σου σε καμιά δεκαριά μέρες έχεται από την Ρωμανία, που την άφησα στης αδελφής μου. Είναι ένας βασις πως θα γίνεται καλοί φίλοι, θα με με έδω τον Οκτώβριο. “Αν θέλεις να μείνεις, κι’ εσύ, θα περάσουμε θαμνάσια.

Μετά το δείπνο, οι δυο φίλοι ξεκοιμήθηκαν την συνουμία τους στη βεράντα. Κι’ όταν ο Τάκης αποσύνηκε στο δωμάτιό του για να κοιμηθεί, αισθάνθηκε πως είχε ξεκοιμητόν παλμό έναντι του...

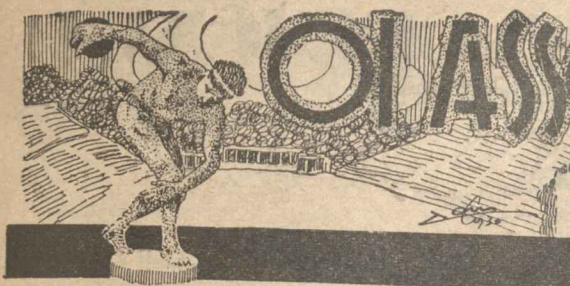
“Όλες της επόμενες μέρες, ο Τάκης κι’ ‘Αλέκος της πέρασαν μαζί. “Ένα βράδυ ο ‘Αλέκος άνηγγελε χαρούμενος ότι το άλλο πρωί θα έφτανε η γυναίκα του.

“Η άλλη μέρα ξημέρωσε σε μάν απότομοι φωτός. “Η θύλασσα κατανάλαν, θαλάσσης καθρέφτης μέσα της το γλυκό χαμόγελο του ούρανο. Και το μωρομένο άγγελο του Βοσπόρου έφερε χίλιες μεθυστικές μουσικές... “Ο Τάκης σημάθηκε χωρίς λόγια: “‘Αλέκος, έλειπε από το πρωί, για να έπ’ελε χυψί την γυναίκα του. “Έδενε σπύλα στην γραβάτα του μπρός στον καθρέφτη, αντηφονδώντας ένα φαρόν σκοπό, όταν άκουσε καν κάτω στη βεράντα όμιλεις ζωνές και γέλια...

Θα είχε φτάσει η ταξιδιώτισσα. “Ο Τάκης άρπιαζε το σακάκι του, έρεξε στο παράθυρο, έσκαψε, κι’ έκαμε να φωνάξει. Μά έφτανον κλονίστηκε, τριβήθηκε απότομα πάνω, κι’ έφερε τα χέρια του μπρός στα μάτια του, σάν νάθελε ν’ αποδιώξει μια φλογή λάμπα. “Έκει κάτω στη βεράντα, πλά στην ‘Αλέκο, ήταν η Δανάη, η μικρούλα Δανάη που τον ληρού εύτυχισμένου καιρού...

Σε λίγο, ο Τάκης κατόπιν τον λογαριασμό του ξενοδοχείου, και διευθύνονταν κατ’ οθέλειαν στο Αιγυπτιακό που έφερε την ήμερη κείνη για την ‘Αλεξάνδρεια.

“Ο ‘Αλέκος θα παραξενευότανε θέδρα που ο φίλος του έφυγε χωρίς καν να τον άναμμεσε. Θα το απέδοκε σε καμιά ιδανική νευροασθενείας. Και μόνη η Δανάη, αν κατά μάθαινε το περιεργό εκείνο φέρομα, θα καταλάβαινε...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Είνα ο άρχηγός της ποδοσφαιρικής οικογενείας των ‘Ανδριανόπουλων, ο άρχηγός του ‘Ολυμπίου, ο άρχηγός της ‘Εθνικής μας ομάδος, και... “δε συμμάχεται!”

“Αλλά και με την κυριολέξια της φράσεως, πάλι ο Γιώργος δε συμμάχεται, γιατί ενό είναι άριστος και περιήγητος διηγόρος, εγκαταλείπει πολλές φορές τη δουλειά του για το... “φρουτ-μπαλ”. Μή νομίζετε όμως πως θα τον βοηθήσει στην αίσθηση της δουλειάς, ούτε ακόμα πως σπινάει στα γήπεδα και στα αθλητικά κέντρα. “Ο ‘Ανδριανόπουλος ξεμεροβραδιάεται στο Προποδείο όπου παριστάται σε αθλητικές όδες. “Όλος ο κόσμος των σπόρτ-μεν έχει διακρίσει τον άρχηγό του ‘Ολυμπίου, και ποί δε μπορεί να δοί στη στιγμή ησυχία κι’ αυτή τη συγχρητική προτίμησι των συναδέλφων του.

“Ετάστη, 11½ το πρωί, στην αίθουσα του Προποδείου...

Αυτό το ραντεβού μάς είχε δώσει απ’ την προηγουμένη, για να παρακολουθήσουμε κι’ όλας—όπως μάς είπε—δυ-τρείς ενδιαφέροντες όδες μεταξύ γνωστών κοσμικών τύπων των σαλονιών του... στίβου. Μιά μάλιστα απ’ αυτές ήταν εξαιρετικά περίεργη, γιατί και οι δυο άντ-δικοί είχαν διορίσει διηγόρο τους τον ‘Ανδριανόπουλο.

Στην ώρα μας συνετείς στο ραντεβού, μπαίνουμε στο Προποδείο. Κάποια δίκη αθλητική άσφαλώς άσχολη το δικαστήριο, γιατί μιλεί ο ‘Ανδριανόπουλος. Εύτυχως τε λέναι:

—Και πρέπει να τεθή... τέρμα κίριε πρόεδρε εις την υπόθεσιν αυτήν.

Κι’ έδω λοιπόν για ‘τέρμα μιλεί ο συμπαθέστατος άρχηγός: “Ίσως από κεκτημένη ταχύτητα, ίσως όμως και διότι εις τας διηγορηκάς υποθέσεις χρειάζεται πάντοτε ένας καλός... τερματοφύλαξ.

Και τέτοιος, όπως τουλάχιστον λένε οι πελάται του, είναι ο ‘Ανδριανόπουλος.

Με πλησιάζει, μόλις τελειώνει την άγρευση του.

—Τάσσερα εναντίον μηδέν, μού λέει ικανοποιημένος.

—Σε ποιά μάτς;

—Στα μάτς του δικαστηρίου. Κέρδισα τέσσερες όδες και δεν έχασα καμιά.

—Τα καταφέρνετε βλέτω, όπως και στο “φρουτ-μπαλ”.

—Α, όχι. Κάθε άλλο. Ξέρετε πως ως επί το πλείστον υπερασπίζω δικιά μας κόρη. Δέν έχω λοιπόν να αντιμετωπίσω πολύποκα ζητήματα, γιατί οι φίλαθλοι είναι άνθρωποι πολύ προσεκτικοί και πάντοτε καλοί στη συναλλαγή τους και στης σχέσεις τους με τους άλλους. Έχουν πάντα το δέημο με το μέρος τους.

—Το πιστεύετε απόλυτως αυτό;

—Και βέβαια. Φαίνεται άλλως τε ότι μιλώ με ακράδαντη πεποίθησι.

—Αυτό όμως σάς ζημιώνει ως επιστήμονα. Παί είναι σάν να λένε, δε δέν κάνουν τίποτε έτσι για να κερδίσουνε μια όξη.

—Δε βαρύνετε! “Όλα είναι σχετικά στη ζωή.

“Ο άρχηγός μας είναι άνθρωπος ανώτερος. Δέν καταπίνειται παρά με ότι χρησιμοποιεί πραγματικά στους άλλους, και μόνο σ’ αυτούς. Για τον έναν του έχει το “φρουτ-μπαλ”, το ό-πώ θεωρεί ότι τη μεγαλύτερη απόλαση που μπορεί να δώσει κανείς στο κορμί του, άναμνώντας ταυτοχρόνως τα νεύρα, και κρατώντας σε άδιάκοπη κίνηση το διανοητικό σύστημα.

—Το “φρουτ-μπαλ” μάς λέει, είναι ο άμεσος έλκρος της αρόσκειας και της καχεξίας. Μ’ αυτό και μόνο, μπορούμε, αν θελήσουμε, να εξασφαλίσουμε μια νέα γενιά με γάλλια σώματα, ατράνταχτα στήθη και καθαρά μυαλά.

—Την επιστήμη σας, δεν την αγαπάτε;

—Τη λατρεύω. “Έτερον...

—... “Ευάστεον! Και θα κερδίζετε πολλά βέβαια τη στιγμή που ο άθλησμός δεν έχει άλλο διηγόρο.

—Ομολογώ ότι η δουλειά μου πάνε εξαιρετικά καλά. Έχω πολύ μεγάλη πελατεία.

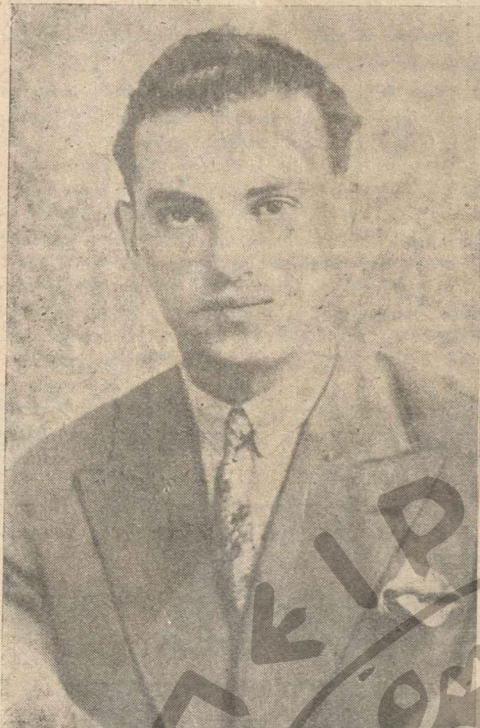
—Αποχολιμένος λοιπόν, πάντα;

—Σχεδόν. Πολλές φορές ή όρες δεν μού επαρκούν για να έρσασθω όσο θα έπρεπε στο διάστημα μιας ήμέρας.

—Καλά, και πού βρίσκετε καιρό για “φρουτ-μπαλ”;

—Κλέβω κάπου-κάπου, λίγες όρες. Έτσι για να ξεμυδιάσω. Συστηματικά όμως, έχω πολύ καιρό να προπονηθώ. Χρόνια ίσως.

—Και θα συνεχίσετε το παιχνίδι; “Η σκέψετε να το εγκαταλείψετε;

“Ο Γιώργος ‘Ανδριανόπουλος, όχι ως “φρουτ-μπαλίστας”, αλλά ως διηγόρος, άρχηγός του... αθλητικού κομμάτος.

“Η ερώτησή μας είναι το άκιστον στην άκρη του όπλου τσακύνουμε την ψυχή του άρχηγού.

—Τί λέτε; Να εγκαταλείψω το παιχνίδι; Και με ρωτάτε αν μπορώ, για έτιση χωρίς “φρουτ-μπαλ”; “Υστερα, δεν πρέπει να μιλούν και για μένα λιγάκι οι αθλητά, τη στιγμή που έχω μιλώ γι’ αυτούς ακαταναύστα, σ’... δικαστήριο.

—Πόσα χρόνια παίζετε “φρουτ-μπαλ”;

—Δε θυμάμαι ακριβώς, αλλά είναι πολλά...

—Πότες μας μερικά πράγματα από τη ζωή σας, που θα ενδιαφέρουν τους θαυμαστές σας.

“Έτσι κατανοούμε να μάθουμε ότι θέλαμε. “Ο Γιώργος λοιπόν είναι ετασμένος της “Πειραιώς “Ενώσεως, για να μεταχειρισθούμε την αθλητική φράση. Είναι ο δεινός της ποδοσφαιρικής οικογενείας των ‘Ανδριανόπουλων, έν τούτοις όμως, πάντοτε αυτός είχε στα χέρια του την άρχηγία, χωρίς ο Γιάννης ο πρόεδρος να διαρραστεί γι’ αυτό καθόλου. Τούναρτον μάλιστα, τον αναγνώριζε πάντοτε ως έναν από ευδεδειγμένους. “Ο χαρακτήρας του Γιώργου είναι εύθυμος, γι’ αυτό και πάντα το πρόσωπό του, που

στοίχει το άτσάλινο σφιχτοδεμένο σόμα του, φαίνεται από ένα γλυκό χαμόγελο. Στην οικογένεια όμως ο Γιώργος, αναγκάζεται να εκτελή και χρέη αίσθητου κηδεμόνος, σάν άρχηγός που είναι. “Έτσι πληροφορούμεθα ότι είναι αίσθητοστάς στα καθήκοντά του και ότι ιδιαίτερος έμπνεει... τρώμον στο μεσαιο άδελφό του, τον Λεωνίδα, και στον Μπουλνίκο—όπως τον λένε—τον θαναμίν της οικογενείας.

“Ο ‘Ανδριανόπουλος είναι ακόμη μελετηρός μέχρι σχολαστικότητας, άρετά φιλόσοφος, και πολύ σκεπτικιστής. Είναι φανατικός φίλος της σκακίας και της θόδης, έν τούτοις όμως σπανίως σπινάει στα θέατρα και στα σινεμά γιατί... δεν του μένει καιρός. “Αντίθετος, ποί δε λείπει από τα αθλητικά θεάματα και της επιδείξεως. (Φαίνεται ότι γι’ αυτά κατορθώνει να εξοικονομήσει καιρό πάντοτε!) Λατρεύει όλα άνεξαρτάτως τα σπόρ, ξεχωρίζει όμως, μετά απ’ το “φρουτ-μπαλ”, βέβαια, την πυγμαχία. Πολλές φορές κατεβαίνει στα μικρά και άπαταινικά ύψόμενα των πυγμαχικών όμιλων, έτσι και για να παρακολουθήσει μια πρόδηση άσημάντων άσώμη μωζέο.

Κάποτε είχε πολιτευθεί! Και το περιεργον, χωρίς να έχη καμιά άπολύτως κλίση προς την πολιτική. Αυτό όμως ήταν κάτι που έγινε έντελώς τυχαία, κι’ ο ‘Ανδριανόπουλος σήμερα, άγωνίζεται για να καθέξει μια μεγάλη όξη στη νομική επιστήμη, αλλά δε φιλοδοξεί να γίνη ποτέ ηγδαλιόχος... των συμπερόντων της χώρας. “Έσπός πιά, άν το κρίνει, ό-πότε... παραιτούμεθα.

Και έν τούτοις όμως, Δέν παραιτούμεθα. Αυτή η νίκη που μάς έκανε ο άρχηγός για την πολιτική μάς έμβάλει εις τρυμερούς πειρασμούς! “Π’ αυτό και μόλις τον άφήνουμε, τρέχουμε στους... κοινοπολιτικούς κύκλους των φίλων. “Έκει μαθαίνουμε πως ο ‘Ανδριανόπουλος έχει πεσθεί να εκτεθή και στης προσεχείς δημοτικές έλλογές του Πειραιώς!

Οι φίλοι έχουν μάλαστα θεάσει την έπιτυχία του, γιατί βασίλεινα στο καλό προηγουμένο της προηγουμένης έλκας, κατά την όποιαν ο ‘Ανδριανόπουλος συνεκέντρωσε έναν καταπληκτικό αριθμό προσπασιών ητήφων, που έγγυώνται για την άριον. Τότε, λένε οι Πειραιώτες αθλητά, θα κάνουν την κόμη τους, το μεγαλείο του αθλητικού κέντρου της ‘Ελλάδας.

Ευχόμεθα λοιπόν να παραμυθισθούμε τα όνειρά τους, και ο άρχηγός τους να γίνη ποί γρηγορά, και... πολιτικός άρχηγός.

Και τότε δε παρακολουθήσουμε να π’ άσπνησται εμπρός απ’ όσα μάς έχει προσφέρει ως τώρα ο άθλησμός μας. Γιατί οι αόριστοι μας θα συναρπασθούν άσφαλώς κάτω απ’ τη σημαία του ‘Ανδριανόπουλου, και παρ’ άπατισουν μια και μόνη όμπα, με κίτηγο το Μεσσηνία και τερματοφύλακα το Γιάννη, θα έπαιθουν εναντίον όλων των πολιτικών όμιλων. Πρόπει να όμολογήσουμε ότι αυτό το εμπόλεμα θα είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον, αλλά άκοινη ενδιαφερόμενη θα είναι η... ό μη γεννητο “ανάληψη της άρχης” από το κόμμα του ‘Ανδριανόπουλου. “Έκει θα δοίμε αόριστος μας άν πραγματικά άντεχούν στην... άόρη των άνασών της κυβερνήσεως, κι’ έτσι θα άναμμεν ή ή πραγματική άντοχή σε... όλα τα πράγματα. Φαντάζουμε πως ο Βεργίνης ως είδικός στη σφαίρα οόβλίου θα γίνη άποηγός των Στρατιωτικών. Της Συγκρονωίας, άσφαλώς, ο Μοιροπόπουλος, που είναι καπεταλίστας εις το... δόγμα με... έμποδίων. “Ο Μολυβδόπουλος πάλι θα άναλάβη το υπουργείον Οικονομικών, αφού θα είναι ο μόνος για να γράφει τας Εύδοκας εις άναήτην δανείων, με... το δίσκο!

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κουρασμένος απ' την κόπωση της καθημερινής δουλειάς, γέρνει να κοιμηθώ. Κλείνω τα μάτια και ζητάω τον ύπνο...

...Σάν ύπνισσα, σάν φαντάσματα, σάν σκιές προβάλλουν τότε ιστορίες παλιές, συνηθισμένες, που έπρεπε να έχουν πιά ξεχαστεί...

Κάποιες στροφές παλιών, αξεχαστων τραγουδιών, έρχονται να μου ψυχοφάνουν στ' αυτί της πρώτης αγάπης τη δύναμη.

Κάποια φιλά κλειστά, να μου θυμίσουν την αιώνια Έκείνη μιας συντροφιάς άθλιας.

Κάποια γλυκόλογα, να μου φέρουν την ψευτική, τη λιγύζωχη εύτυχία...

Και το είδωλο δυο καρδιών που νοιώθηκα δυο λίγες άλλες, ξετυλίγεται:

Προελούνται: Κάποιο γραμματάκι θερμό, ελικοειδές, σταλμένο με μύριες προφυλάξεις, κάποιο ραντεβούδικο σ' έναν στενόδρομο, κάτι λογάκια συνθιμένα, κοινά, δίχως καμμία σημασία.

Κύριο θέμα: Κάποιο φιλή, δευλό στην αρχή, που επαναλαμβάνεται συχνά με πότε-πότε ζωρότητα, με πάντα με φόβο. Ή εύτυχία! Κάποιες ματιές παράξενες στο δρόμο, κάτι χαμόγελα, κάποιες τυχαίες συναντήσεις...

Μ' ένα λόγο: Ζωή που διαρκεί στον καιρό είναι προωρισμένη να ζήσει ή αγάπη, με ζωή σπάνια, πολυζήλευτη, αληθινά επιθυμητή!

Φινάλε κοινό, κοινότατο: Διακοπή, διακατολογημένη, των σχεσίων. Πάμμο φίλων, ραντεβού, γλυκόλογα, χαμογέλια... Κι' ο χωρισμός, ο σκληρός, ο μοιραίος. Κι' η λύπη, ο πόνος, τ' αναστενάγματα, η δυστυχία, που πρέπει, στο διάβα του Δαμάσσο α χρόνου, να σκεπαστούν με της λήθης τ' απαλοσένονα...

...Κι' ύστερα;

Μιά ζωή, ήρεμη, γλυκειά, ξένη σε χάθε περασμένο! Νέα! Ζωή που φυλάει άλλες χαρές, άλλες ήδονες, κι' άλλες, διαφορετικές, λύπες και πόνους...

Μά, δεν ξέρω γιατί. Ή αποφυγή θύμηση της συνηθισμένης αυτής, παλιής ιστορίας, που φέρνει κάποια μελαγχολία στην ψυχή, κάποιον πόνο στην καρδιά, που χτυπάει αλόκοτα... μου διώχνει τον ύπνο!

Νάναι τάχα τ' ερωτόπαθο, το σβυσμένο φεγγάρι που ξετρώπωσε ανάμεσα στα σύννεφα του Νοεμβρινού ουρανού κι' ήρθε απ' της γριλίας των παραθύρων να με χαιρετήσει;

Νάναι η υποβλητική, η μυστηριώδης νυχτερινή ήσυχια;

Ή κάποιο, απομεινάρει παλιού αίσθηματος που παίρνει όρες-όρες μια τόση δύναμη;

Ή μήπως είναι η νοσταλγία ζωής πολυχαρής, γλυκειάς, αλλήθινης;

...Μά, γιατί λοιπόν, γιατί να θυμηθώ την κοινή, συνηθισμένη ιστορία με το μοιραίο φινάλε;

ΝΙΚΟΣ ΤΡΕΧΑΣ

ΕΝΑ ΜΟΥ ΜΕΝΕΙ

Μη ζητάς ποτέ εγώ να σ' αγαπήσω! Δε με συγκινεί το γέλιο σου το πλάνο, έσπαςε πιά γύρω μου το κύμα της ζωής, με κύκλωσε φουρτούνια, θέλω να πεθάνω...

"Όσες αγάπες γνώρισα στο διάβα της ζωής μου όλες μου χάριζαν την ήδονή του Πόνου" και μου άνοιξαν πληγές στην λυπημένη μου καρδιά

που μένουν πάντ' αγιάτρευτες στο πέραςμα του χρόνου.

Δε θέλω τη ζωή, ούτε αγάπες θέλω! "Όλα στον κόσμο τα μισώ, κι' εγώ, κι' άχου" ένα μου μένει πιά, η τελευταία έλπιδα: να βρω το λυτρωμό στο μοναχικισμένο γέλιο...

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΡΥΘΜΟΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

II

Έδώ 'ταν ένας άνθρωπος, και κεί 'ταν ένας τόπος... Δ. Σολωμός.

Απάνω μου, στην ψυχή μου και στην ζωή μου, ή θαθεία νύχτα όσο πάει και πυκνώνει...

Κάποιο κακό πουλί άνοίγει της φτερούγες του και με σκεπάζει. Τό φως, είναι τώρα για μέ, ορθός μουσικής ξεχασμένης...

Α! την παλιά, την σωπασμένη μουσική, που ή ψυχή μου μάταια παλεύει να την ξαναπή... Σκόρπιες ή νότες της, αργοπεθαίνουν στο δειλί που κλαίει...

Τί σάς έχω κάνει, όρια χρυσάνθεμα, χρυσές διασπέντες, και με θλίβετε τόσο με τη θωριά σας; Πού είναι, σωπασμένο βιολί, τ' όνειρο—το δοξάρι σου, για να μου τραγουδήσει;

Τί άράγε να θέλη από μένα αυτό το λειψό μισοφέγγαρο που συνοδεύει το κλάμμα μου με το φως του;...

"Ένα ξερό φύλλο τριανταφυλλιάς, κυνηγημένο απ' την μεγαλοπρέπεια του γινοπούρου, μου λείει μιάν ιστορία:

Σε κάποιο κλαδί είχε κάποτε, κάποτε, άηδόνι, τάχα, κελαιδίσει... Ήταν, λείει, εκεί ένα φως, ένα αλμυρότατο βάζο με δυο όρδα—δυο ζωούδες—κι' ήταν, λένε, κι' ένας άγγελος λευκός, άγγελος παραστάτης...

"Ω, πώς έλα έσυραν κι' έδωσαν στο γέρο-σμο του ήλιου, έλα εθύναν σάν άφρός, σάν φίλημα... Πού νάναι άράγε τα παλιά, τα γλυκύτατα χρόνια, το πουλί, το φως, τα λουλούδια;

"Όλα, έλα, φύσιν ένας βοροής φθινοπώρου και τα πόρτες χλωμά και ξερά, στο θλιμένο γέλιο του πάκου... Και τώρα άπάνω μου, στην ψυχή μου και στην ζωή μου, ή θαθεία νύχτα όσο πάει και πυκνώνει... Κάποιο κακό πουλί άπλώνει της φτερούγες του και με σκεπάζει...

Β. ΔΕΡΚΕΤΗΣ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙΣ!

Είναι στιμιές που νοιώθω και διαβάω μέσα στα μεγάλα, άμορφα και γλυκά σου μάτια την αμφιβολία... την αμφιβολία σου για την αγνή μου αγάπη...

Ναί, αγαπημένη μου... Ή εποχή του ρωμαντισμού, του ερωτευμένου ιππότη με την όμοια πυροδόσπινα, είναι πολύ παλιά.

Πόσο όμως θέλα να ζούσαμε στην εποχή εκείνη, για να σε κάνω να νοιώσης πέρα από αυτό που αίσθάνομαι για σένα. Αυτό για το οποίο ανιδέλλομαι... Τότε θα μπορούσα, μαζί με την καρδιά μου, να σου προσφέρω και το ματωμένο έξω μου, έτσι άπαράλλαχτα σάν πών υλισσοποιημένων μεσαιωνικών θούλων, να σε κλέψω κάποιο μαγεμένο βράδυ, και καθέλλα επάνω σ' ένα μεγαλόπρεπο ά-λογο, να σε έδωγίσω στο έξωτικό του παραμυθιού παλάτι της αγάπης...

Ίσως τότε να μην αμείβαλλες...

Πέρασε όμως πιά η εποχή εκείνη, αγαπημένη μου: γάθησαν οι ιππότες, οι ματωμένοι έρωτες, και γκρέμισαν οι πυργοί...

Αλλά τί μ' αυτό; Πυροδόσπινα της καρδιάς μου Σό, μιάς καρδιάς θερμής, φλογερής, παθιάρας, που σε προσκυνεί και σου τραγουδεί το τραγούδι μιάς αγνής, άπείρανης αγάπης... το πιο γλυκό τραγούδι...

Και όμως αμφιβάλλεις...

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μικρούλα μου άναγνώστρι—είπα λαχτάρα διαβάσεις κάθε ώρα και ώρα, μπροστά σε κάθε τί που θα συναντήσω τρυφερή καρδιά σου, άχρησε κι' άσπρη...

...ταξίδευσε δια θαλάσσης ενώ μπορούσε να ταξιδεύσει δια ξηράς!...

(Ση μ. Ή.—Όπου άποδεικνύεται ότι ο Κάτω, αν ζούσε στην εποχή μας, δεν θα ταξίδευσε ποτέ... δια του άέρος!)

—□—

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ο Ρωμαίος Ροντύλιος Γράχκος ήταν ένας πολύ παράξενος άνθρωπος. Μεταξύ των πολλών παραξενιών του, διηγούνται και την εξής:

Για να μπορέ να χαρησά τη διάφορα πρόσωπα ανάλγως της κοινωνικής τους θέσεως, κατεσκεύασε τρία καπέλλα, τα οποία φορούσε συγγράως, τόνα μέσος στ' άλλο!

Όταν συναντούσε έναν κοινό άστώ, έβγαζε το ένα μόνον καπέλλο. Όταν συναντούσε κανέναν άριστοκόρτη, έβγαζε τα δυο καπέλλα. Κι' έμια—ήσαν τα μόνον πράγματα που την έλπιαν—, κι' ύστερα από λίγο, στ' έλπιαν τους περίπατο, καθισμένοι στην έλπιαν χλόη κι' άκουμπήντες αυτός το κεφάλι στα γόνατά της, της μιλούσε με θερμή την αγάπη του, ενώ εκείνη άφνετα και λευκο χεράκι της να υπερδύεται στα άσσια κατσαρά μαλλιά του... Κι' έλπιαν τσι κι' οι δυο τους τότα όνειρα, κι' έλπιαν μπουστά στην άνθροστίστη φούτα που γελοούσε κι' αυτή ήρω τους—ήταν τότε—πώς τίποτα δεν θα μπορούσε να τα χωρίσει...

Αλλοί τους! Είχαν κι' έλπιαν φθό έγθρό που οθονούσε την εύτυχία τους άρρώσται! Πού άραγε μια μέρα έλπιαν κι' έλπιαν καιρό τον έκανε άγνώσται. Και τότε, στην ψυχή εκείνης γήρας έλπιαν έλπιαν... Άορισε σιγά-σιγά και μισή κι' έλπιαν!

Σκέφτηκε πώς έτσι πούχε κανονιστάς, δεν θα μπορούσε ποτέ νάταν η μισή αγάπη της, και πώς έπρεπε να την συνεχίσει στην άγκυλιά κάποιου άλλου δονατού και—πρό πάντος—άμωρο που Έκείνος δεν της περτονέθηκε ποτέ γ' αυτό, ώσπου μια άγια γειμωνιάτικη νύχτα, ο λυσσασμένος βοροής ούρλιαζε σπαραχτικά ξεψύχησε με τ' όνομά της στα γέλια, και γοντάς σπασμωδικά λίγα μαγεμένα π' όσμια—πού, πούος έξερει πότε το ήθελε εκείνη, στα κικαλισμένα του δαγύλια...

Κι' εκείνη παντρεύτηκε αυτόν τον έλπιαν Μικρούλα μου άναγνώστρι, έπί που έλπιαν βάσες τόση διαστία αυτή την—ήταν πώ—ιστορία, γιατί κλεισί;

Δεν σου τόπα πώς ή ιστορία αυτή θα μωρούσε νάταν κι' άλθινη;...

—□—

ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Θά 'ρθή κυρός που κάποτε θ' άπολυμωφί και τίποτε ή αγάπη μου πιά δε θα σου θυμώ δουδά θάνε τα γέλια σου, το γέλιο σου και κι' άνήσυχος ο λογισμός σου άλλος θα σκεπάζει...

Σά όρδο που πυκνόφυλλο ματώνει της καρδιάς θά σδύνω μέσ' στη σκέψη σου με τ' άπαιό σου...

σάν πένθιμος αντίλαλος που σδύνει της σκέψης σου...

σε πάρακα πού, έρημα, ο κισός τα δέντρα σου...

Δεν ξέρω! μά ένα άπόδαρο που θα με θυμώ κι' άστέρειντος ο πόθος σου τρελά θα με...

θυμώσου μόνο πώς κι' έπί θ' άπολυμωφί και τίποτε ή αγάπη σου πιά δε θα με θυμώ...

—□—

ΛΑΚΩΝΙΚΑ

Ο Άντρο Τσέβα Ντόρια, ο μεγαλύτερος θαλασσοπόρος της εποχής του, γεννήθηκε στα 1649, και εχρημάτισε διαδοχικά ναύαρχος διαφόρων Έπαιών πεινήπων, του Φραγκί-πικου του Α' της Γαλλίας και του Καρόλου του Ε'.

Όσο όμως ήταν καλός ναυτικός και γενναίος πολεμιστής, τόσο είχε θάιο και αίστα-γική χαρακτήρα. Κάποτε παρουσιάστηκε ο πλότος ενός από τα καράβια του, και τότε έλπιαν πώς είχε να του πη τρία λόγια.

—Έστω, του έλπιαν ο Ντόρια. Θά πής τοία μόνον λόγια όμως. Άν πής ένα παραπάνω, θα σε κρεμάσω!...

—Λεστά ή διώξιμο! του άπήντησε λακωνικά ο πλότος.

Ο Ντόρια εύχαριστήθηκε από την έτοιμό-τητα του πλότου του, του πλήρωσε όσα του ζήτησους, και τον έκράτησε στην ύπρεσία του.

—□—

Α. ΚΑΡΤΕΛΗ. Δεν μπορείτε να λάβετε, μέρος στο διαγωνισμό.

—Γ. Γεωργιάδην. Γερεσι δυστο-ώς στην ψυχολογία του θέματος. Άλλη φορά γράφετε, παρακα-λούμε, μόνον απ' την μιά μεριά του χαρτιού.

—Τ. Δόξαν. Γραμμένο χωρίς άρετή προ-σοχή.—Γ. Κ. Κοινότυπο.—Μ. Κουρμού-λην. Ύστερον από τα προηγούμενα. Μη διαέσθε.—Γ. Δασκάλην. Γράψτε μας γιατί την θέλετε.—Ν. Αρκίσσον. Άτεγχο. Όσο για τ' άλλα, αν τα λάβαμε θα σάς άπαν-τίσαμε ήδη. Κυτάζετε τα προηγούμενα «Με-ταξύ μας».—Β. Η. Κοινή στιχοπλοκή χωρίς καμμία πνοή.—Α. Γαλανού. Όχι αντίδια της προηγούμενης εργασίας σας.—Ν. Τρέ-χαν. Το τελευταίο σας άφυρολόγητο και χω-ρίς είκομ.—Ν. Ρ. Δεν λείει πολλά πράγματα.—Ε. Παϊνέσην. Το ίδιο και σε σας.—Γ. Κανέλλον. Στιχοπλοκή, χωρίς τέχνη.—Γ. Ιωάννου. Έξυπνο το γράμμα σας. Τα πεζά σας δυστυχώς δεν μάς ικανοποίησαν.—Τ. Νούσσαν. Τι πάθατε τώρα τελευταία; Βιάζεσθε ή άδιαφορείτε για τ' έτι γράφετε;—Α. Σπανόπουλον. Στάθηκε άδύνατο να διαβάσουμε τα χειρόγραφα σας. Γράφετε πιο καθαρά και μόνο απ' τη μιά μεριά του χαρ-τιού.—Μ. Καραγιαννίδην. Τι πάθατε και μάς στέλνετε να ξαναδημοσιεύσουμε, δη-μοσιευμένα πράγματα;—Α. Ν. Κ. Δυστυχώς άτεγχο.—Γ. Φλιάσιον. Κακότεχνα και ως ιδέες ρηχές.—Α. Γ. Σ. Το ίδιο και σε σας.—Κ. Μιμίκιον. Δεν μάς ικανοποίησαν. Λά-θη πολλά μετρούκα και έτι επιτυχίες έμνεύ-σεις.—Τ. Γεωργιάδου. Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.—Α. Μπατσόλαν. Πέραστε κανένα άπόγευμα 6-8.—Κ. Χα-τζηκωνστ. Κοινότυπο και χωρίς μεγάλο ενδιαφέρον.—Α. Γ. Β. α. λ. ι. ο. τ. η. ν. Κάτι λέ-ει, θέλει όμως άκρμα να το κυτάζετε προσε-κτικώτερον.—Ε. Αντώνιαν. Σχετικά καλό, φοβερά μεγάλο όμως. Στείλτε τίποτε μικρότερον.—Ε. Μπασιάνον. Κάνετε λά-θη μετρούκα, έκτός όμως απ' αυτό φροντίστε σε καλύτερη έκλογή θεμάτων.—Ο. Γεωρ-

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ο Κάτω έλεγε συχνά ότι για τρία πράγ-ματα μετανούσε πάντα στη ζωή του: όταν περνούσε μιά μέρα χωρίς να μάθη τίποτα, όταν έμπιστευόταν ένα μυστικό του σε μιά γυ-ναίκα, και όταν... ταξίδευσε δια θαλάσσης ενώ μπορούσε να ταξιδεύσει δια ξηράς!...

(Ση μ. Ή.—Όπου άποδεικνύεται ότι ο Κάτω, αν ζούσε στην εποχή μας, δεν θα ταξίδευσε ποτέ... δια του άέρος!)

—□—

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ο Ρωμαίος Ροντύλιος Γράχκος ήταν ένας πολύ παράξενος άνθρωπος. Μεταξύ των πολλών παραξενιών του, διηγούνται και την εξής:

Για να μπορέ να χαρησά τη διάφορα πρόσωπα ανάλγως της κοινωνικής τους θέσεως, κατεσκεύασε τρία καπέλλα, τα οποία φορούσε συγγράως, τόνα μέσος στ' άλλο!

Όταν συναντούσε έναν κοινό άστώ, έβγαζε το ένα μόνον καπέλλο. Όταν συναντούσε κανέναν άριστοκόρτη, έβγαζε τα δυο καπέλλα. Κι' έμια—ήσαν τα μόνον πράγματα που την έλπιαν—, κι' ύστερα από λίγο, στ' έλπιαν τους περίπατο, καθισμένοι στην έλπιαν χλόη κι' άκουμπήντες αυτός το κεφάλι στα γόνατά της, της μιλούσε με θερμή την αγάπη του, ενώ εκείνη άφνετα και λευκο χεράκι της να υπερδύεται στα άσσια κατσαρά μαλλιά του... Κι' έλπιαν τσι κι' οι δυο τους τότα όνειρα, κι' έλπιαν μπουστά στην άνθροστίστη φούτα που γελοούσε κι' αυτή ήρω τους—ήταν τότε—πώς τίποτα δεν θα μπορούσε να τα χωρίσει...

Αλλοί τους! Είχαν κι' έλπιαν φθό έγθρό που οθονούσε την εύτυχία τους άρρώσται! Πού άραγε μια μέρα έλπιαν κι' έλπιαν καιρό τον έκανε άγνώσται. Και τότε, στην ψυχή εκείνης γήρας έλπιαν έλπιαν... Άορισε σιγά-σιγά και μισή κι' έλπιαν!

—□—

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ο Ρωμαίος Ροντύλιος Γράχκος ήταν ένας πολύ παράξενος άνθρωπος. Μεταξύ των πολλών παραξενιών του, διηγούνται και την εξής:

Για να μπορέ να χαρησά τη διάφορα πρόσωπα ανάλγως της κοινωνικής τους θέσεως, κατεσκεύασε τρία καπέλλα, τα οποία φορούσε συγγράως, τόνα μέσος στ' άλλο!

Όταν συναντούσε έναν κοινό άστώ, έβγαζε το ένα μόνον καπέλλο. Όταν συναντούσε κανέναν άριστοκόρτη, έβγαζε τα δυο καπέλλα. Κι' έμια—ήσαν τα μόνον πράγματα που την έλπιαν—, κι' ύστερα από λίγο, στ' έλπιαν τους περίπατο, καθισμένοι στην έλπιαν χλόη κι' άκουμπήντες αυτός το κεφάλι στα γόνατά της, της μιλούσε με θερμή την αγάπη του, ενώ εκείνη άφνετα και λευκο χεράκι της να υπερδύεται στα άσσια κατσαρά μαλλιά του... Κι' έλπιαν τσι κι' οι δυο τους τότα όνειρα, κι' έλπιαν μπουστά στην άνθροστίστη φούτα που γελοούσε κι' αυτή ήρω τους—ήταν τότε—πώς τίποτα δεν θα μπορούσε να τα χωρίσει...

Αλλοί τους! Είχαν κι' έλπιαν φθό έγθρό που οθονούσε την εύτυχία τους άρρώσται! Πού άραγε μια μέρα έλπιαν κι' έλπιαν καιρό τον έκανε άγνώσται. Και τότε, στην ψυχή εκείνης γήρας έλπιαν έλπιαν... Άορισε σιγά-σιγά και μισή κι' έλπιαν!

—□—

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

Κάποιος ιππότης Σλίντ Νάιρ, γέρος και πλουσιώτατος, παντρεύτηκε κυρτά, με μιά νέα και φτωχή κοπέλλα. Σ' ένα επίσημο δεί-πνο, ως τόσο, όπου παρευρισκόταν ο γυιός του και ή κόρη του, άπεφάσισε να κοινωνιολο-γήση τον γάμο του. Φαντάζεστε όμως την κα-ταπληγή του όταν τα παιδιά του, παίρνοντας θέρος από την δήλωση του πατέρα τους, έ-δήλωσαν ότι και αυτά είχαν παντρευτή κυρ-τά, και ή μέν κόρη έδειξε τον άντρα της, ο δε γυιός της γυναίκα του!...

Το συμπόσιο τέλειωσε μέσα σε γενική εύ-θυμία κι' έλοι εύχόθηκαν άναμεταξύ τους άν-θρακτο τον έίο!...

—□—

ΛΑΚΩΝΙΚΑ

Ο Άντρο Τσέβα Ντόρια, ο μεγαλύτερος θαλασσοπόρος της εποχής του, γεννήθηκε στα 1649, και εχρημάτισε διαδοχικά ναύαρχος διαφόρων Έπαιών πεινήπων, του Φραγκί-πικου του Α' της Γαλλίας και του Καρόλου του Ε'.

Όσο όμως ήταν καλός ναυτικός και γενναίος πολεμιστής, τόσο είχε θάιο και αίστα-γική χαρακτήρα. Κάποτε παρουσιάστηκε ο πλότος ενός από τα καράβια του, και τότε έλπιαν πώς είχε να του πη τρία λόγια.

—Έστω, του έλπιαν ο Ντόρια. Θά πής τοία μόνον λόγια όμως. Άν πής ένα παραπάνω, θα σε κρεμάσω!...

—Λεστά ή διώξιμο! του άπήντησε λακω-νικά ο πλότος.

Ο Ντόρια εύχαριστήθηκε από την έτοιμό-τητα του πλότου του, του πλήρωσε όσα του ζήτησους, και τον έκράτησε στην ύπρεσία του.

—□—

Α. ΚΑΡΤΕΛΗ. Δεν μπορείτε να λάβετε, μέρος στο διαγωνισμό.

—Γ. Γεωργιάδην. Γερεσι δυστο-ώς στην ψυχολογία του θέματος. Άλλη φορά γράφετε, παρακα-λούμε, μόνον απ' την μιά μεριά του χαρτιού.

—Τ. Δόξαν. Γραμμένο χωρίς άρετή προ-σοχή.—Γ. Κ. Κοινότυπο.—Μ. Κουρμού-λην. Ύστερον από τα προηγούμενα. Μη διαέσθε.—Γ. Δασκάλην. Γράψτε μας γιατί την θέλετε.—Ν. Αρκίσσον. Άτεγχο. Όσο για τ' άλλα, αν τα λάβαμε θα σάς άπαν-τίσαμε ήδη. Κυτάζετε τα προηγούμενα «Με-ταξύ μας».—Β. Η. Κοινή στιχοπλοκή χωρίς καμμία πνοή.—Α. Γαλανού. Όχι αντίδια της προηγούμενης εργασίας σας.—Ν. Τρέ-χαν. Το τελευταίο σας άφυρολόγητο και χω-ρίς είκομ.—Ν. Ρ. Δεν λείει πολλά πράγματα.—Ε. Παϊνέσην. Το ίδιο και σε σας.—Γ. Κανέλλον. Στιχοπλοκή, χωρίς τέχνη.—Γ. Ιωάννου. Έξυπνο το γράμμα σας. Τα πεζά σας δυστυχώς δεν μάς ικανοποίησαν.—Τ. Νούσσαν. Τι πάθατε τώρα τελευταία; Βιάζεσθε ή άδιαφορείτε για τ' έτι γράφετε;—Α. Σπανόπουλον. Στάθηκε άδύνατο να διαβάσουμε τα χειρόγραφα σας. Γράφετε πιο καθαρά και μόνο απ' τη μιά μεριά του χαρ-τιού.—Μ. Καραγιαννίδην. Τι πάθατε και μάς στέλνετε να ξαναδημοσιεύσουμε, δη-μοσιευμένα πράγματα;—Α. Ν. Κ. Δυστυχώς άτεγχο.—Γ. Φλιάσιον. Κακότεχνα και ως ιδέες ρηχές.—Α. Γ. Σ. Το ίδιο και σε σας.—Κ. Μιμίκιον. Δεν μάς ικανοποίησαν. Λά-θη πολλά μετρούκα και έτι επιτυχίες έμνεύ-σεις.—Τ. Γεωργιάδου. Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.—Α. Μπατσόλαν. Πέραστε κανένα άπόγευμα 6-8.—Κ. Χα-τζηκωνστ. Κοινότυπο και χωρίς μεγάλο ενδιαφέρον.—Α. Γ. Β. α. λ. ι. ο. τ. η. ν. Κάτι λέ-ει, θέλει όμως άκρμα να το κυτάζετε προσε-κτικώτερον.—Ε. Αντώνιαν. Σχετικά καλό, φοβερά μεγάλο όμως. Στείλτε τίποτε μικρότερον.—Ε. Μπασιάνον. Κάνετε λά-θη μετρούκα, έκτός όμως απ' αυτό φροντίστε σε καλύτερη έκλογή θεμάτων.—Ο. Γεωρ-

—□—

Α. ΚΑΡΤΕΛΗ. Δεν μπορείτε να λάβετε, μέρος στο διαγωνισμό.

—Γ. Γεωργιάδην. Γερεσι δυστο-ώς στην ψυχολογία του θέματος. Άλλη φορά γράφετε, παρακα-λούμε, μόνον απ' την μιά μεριά του χαρτιού.

—Τ. Δόξαν. Γραμμένο χωρίς άρετή προ-σοχή.—Γ. Κ. Κοινότυπο.—Μ. Κουρμού-λην. Ύστερον από τα προηγούμενα. Μη διαέσθε.—Γ. Δασκάλην. Γράψτε μας γιατί την θέλετε.—Ν. Αρκίσσον. Άτεγχο. Όσο για τ' άλλα, αν τα λάβαμε θα σάς άπαν-τίσαμε ήδη. Κυτάζετε τα προηγούμενα «Με-ταξύ μας».—Β. Η. Κοινή στιχοπλοκή χωρίς καμμία πνοή.—Α. Γαλανού. Όχι αντίδια της προηγούμενης εργασίας σας.—Ν. Τρέ-χαν. Το

Πανταχού παρών.— Έπρόκειτο περί χρονίας εντεροκολικής παθήσεως.

Είς την διατροφήν σας να προτιμάτε τὰ γαλακτερά, χορταρικά, άμυλώδη και όλίγα φάρια βραστά.

Η μεγάλη και συνεχής δυσκοιλιότης θα ενδύση με ρετινέλαιον, έν κοιλιάριον του γλυκού καυ' εκάστην.

Πρός άποφυγήν συχνών ενόχλησεων εκ των άμμοροιδών, μεθ' εκάστην κένωσην, πλύσις και επάλειψις αυτών έσω και έξω με onguent populeum. Εάν όμως καθίστανται λίαν όδυνηρά και άμμοροοειδών άφθόνως, επιβάλλεται ή αφαιρέσις αυτών προς άπαλλαγήν.

Κάου Μπόυ.— Έμ' όσον επέχεται κατ' άρμόδι διαστήματα άντενδύνονται ή παρεμπόδισις διά φαρμάκων, όταν δέ άντισταθή ή λειτουργία φυσιολογικώς θα πάυση αυτόματος.

Μ. Ν., Ένταυθα.— Εάν πρόκειται πράγματι περί της αναγραφομένης παθήσεως, δέν ώφελεί μόνον έννα καθαρτικόν, αλλά περισσότερα και είς μικράς δόσεις, όπως τὸ ρετινέλαιον, καυ' εκάστην έν κοιλιάριον της σούπας, επί 4-5 ήμέρας. Συγχρόνως να εξακολουθήτε τὰς ένέσεις επί 5 ήμέρας με διαλειμματα όκτώ ήμερών, την διάψαν με γαλακτερά και άμυλώδη, να εφθέτετε επί της κοιλίας την νύκτα θερμόν κατάπλασμα, ν' άποφύγητε την όρθοστασίαν και την κοπώσιν του όργανισμοϋ.

Ρενέ Άντορέ, Ένταυθα.— Προς θεράπειαν της πρώτης ερωτήσεώς σας ενδείκνυνται τὰ επί 5 λεπτά δις της ήμέρας λίαν θερμά έπιθέματα ή οι ψεκασμοί ύδατων. Προσέτι ή μάλαξις με διεύθυνσιν από τὸ μέσον προς τὰ πλάγια μέρη, κατόπιν επάλειψης με Cold cream à l'adrénaline 2% και πονδράρισμα.

Διά τὰς βλεφαρίδας να μεταχειρίζεσθε τὸ έσπέρας Vaseline a l'oxyde de zinc 2%.

Όσον άφορῃ την άλλην άπορίαν σας άποφύγην να συστήσω τρόπον μεταλλαγής, διότι θεωρώ την παρούσαν κατάστασιν πλέον θελκτικήν.

Π. Χ., Σύρον.— Ούδεις λόγος άνησυχίας και άναβολής επί έν έτος, διότι ή ενόχλησις αυτή είναι συνήθως είς νεανικήν ηλικίαν, προέρχεται εξ έντοπισμοϋ άκαθαρσιών και παρόχεται διά καθημερινών χλιαρών πλύσεων της έσωτερικής πλευρής εκ των άνω προς τὰ κάτω με διάλυσιν βορικού όξέως 4% και δις της έβδομάδος επάλειψιν υπό ιατροϋ σας με διάλυσιν protargol 5%. Προσέτι ώφελούσι τὰ θερμά λουτρά.

Διά την άλλην άνωμαλίαν συνιστώ εφίδρωσιν είς χαμάκι δις του μηνός και μάλαξιν των ποδιών έν των κάτω προς τὰ άνω.

Μ. Δεμ., Γύθειον.— Να τὰ επολείφετε ένίστε με διάλυσιν όξυγονούχου ύδατος 1 προς 3 και να έχετε όλίγη ύπομονήν, διότι ή έξάλειψις αυτών θα βραδύνη.

Γωάννην, Φιλιτ Νάξου.— Όλοφύρεσθε είς εκτενή επιστολήν, φηναίτε την κακοτυχίαν σας, ζητείτε επειγόντως έλεος ως προστάτης ανήλικων συγγενών, κατηγορείτε τούς ιατρούς ότι άποβλέπουσι μόνον είς την εαφαιμάξιν του βαλαντίου σας και δια αυτά διά ... πιτυρίαν της κεφαλής, ήτις προκαλεί ένίστε ξυμούς. Εάν επρόκειτο περί σοβαρώτερης παθήσεως, φαντάζομαι τί θα έγράφοντο είς βάρος αυτών.

Να συγκρατήσητε την όργήν σας, να μη άτελείεσθε έφ' όσον προθύμως παρέχει ή «Έβδομάς» συμβουλιάς δωρεάν και εάν ακολουθήσετε μετ' έμπιστοσύνης και ύπομονής τὰς κατωτέρω ύποδείξεις, θ' άνταναφισθήτε έν του... μεγάλου αυτού καυϋ.

Polysulfure de potassium 30,0
Eau distillée 100,0

Χοήσις έξωτερική. Έξ αυτού 40 σταγόνας περτίον είς ήμισυ ποτήριον θερμού ύδατος και με βάμβακα κρατούμενον διά λαβίδος να τρίβητε άπαξ της ήμέρας τὰς ρίζας των μαλίων. Η κακοσμία του φαρμάκιου παρέχεται άμέσως.

Δίς της έβδομάδος σαπούνισμα. Μετά παρέλευσιν ενός μηνός να μάς γράψητε διά τὰς ύποδείξωμεν συμπληρωματικήν θεράπειαν.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. (Του άνταποκριτοϋ μας).

Είς την αίθουσαν της «Αίγλης» των άδελφών Αυδή ή δαίμονιος κ. Γ. Άμπέσης ήνοίξε χειμερινόν κίνηματογράφον, όπου συγκεντρώνεται κάθε βράδυ άρκετός κόσμος.

Έκτός του ό,τι φέρνει καλά έργα, έχει κι έξοχο διολί.

Την περασμένη έβδομάδα τὸ «Πάνθεον» έπαίξε τὰ έργα: «Βασιλίςσα του Ίπποδρομίου», «Νικήτης στην πάλη και στον έρωτα», σημειώσαντα καλές πιένες.

Μεταξύ των παρευρεθέντων διακρίναμεν τούς κ. κ. Παπαγεωργίου μετὰ της κυρίας του, Ματάκαν, Κ. Καλαμάραν, Γ. Τριανταφυλλίδην μετὰ της κυρίας του, Δανέλλην ιατρόν μετὰ της κυρίας του, Κ. Δημάδην, Δ. Βότσην, Μ. Καρακίτσον κ. ά. π.

Στόν κίνηματογράφον «Θέσις», όστις διασκευάσθη καταλλήλως για την χειμερινήν σαιζόν παίχθηκαν τὰ έργα: «Από τον γκρεμό στην θάλασσαν» και «Ταξίδι του Θανάτου» με τόν Άλδίνι.

Τὸ έργο «Άσφαλτ» της «Ούφαν» συγχέντρωσε άρκετό κόσμο, είναι δέ άληθινὸ άριστοέργον. Διακρίναμεν τόν Δήμαρχον κ. Α. Παναγόπουλον μετὰ της κυρίας του, τὰς διδας Μ. Δημάδην, Χ. Τζωρτζοπούλου, Μ. Παπαϊωάννου, Α. Μεγαπάνου, Ζ. Διάπη, Ε. Παπαβασιλείου, Α. Παπαπάνου, τούς κ. κ. Σ. Παπαγιάννην, Κ. Σκαλίχον, Γ. Καθβαδάν, Γ. Παπαϊωάννου, Δ. Ράφαν, Α. Σωτηρόπουλον, Σ. Στεροδήμαν, Ζαίμην, Γ. Τριαντάφυλλον, Δ. Άνδρικόπουλον, Π. Πετρόπουλον, Α. Χατζόπουλον κ. ά.

ΝΤΙΝΟΣ ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. (Του άνταποκριτοϋ μας).

Ποῦ ήμερῶν είς τὸ μοναδικόν γήπεδον της πόλεώς μας, συνηντήθησαν είς φιλικόν ποδοσφαιρικόν άγώνα οι ισχυραί ομάδες «Άτρόμητος» και «Άρης». Από την άρ-

χήν του Αου ήμικρονίου φαίνεται ή άποψη του «Άτρόμητου», όστις και κατοίκησε τα μέσα αυτού, να επιτύχη τὸ πρώτον τίμημα. Αίγα μόνον λεπτά ύπολείπονται για να τὸ Αου ήμικρονίου, ότε δημιοργηται τὸν εις βάρος του «Άρεως», τὸ όποιον ή σας μετατρέπει είς τέρας, και ή διατήρησις ναγγέλλει την λήξιν του Αου ήμικρονίου νικήτριαν την ομάδα του «Άτρόμητου» 2-0.

Καθ' όλην την διάρκειαν του Βου ήμικρονίου την ύπεροχήν είχαν ο «Άτρόμητος» και σας τόν «Άρη» είς άμυντικὸ παιχνίδι. Η δόλην όμως την ύπεροχήν του «Άτρόμητου» δέ κατά τὰ τελευταία λεπτά του τῆς νος, τὸ άποτέλεσμα μένει άμετάβλητον να λήξη ή άγων με νικήτην την «Άρόν» διά 2-0. Την νικήτριαν ομάδα αποτελούν οι έξής: Παρίσης, Γούσης, Ντα Θεοδόρου, Καϊτέρης, Δάλλας, Τάτας, Μανθός, Καραβέλης και Σοφοκλής.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΕΦΑΛΛΗΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. (Του άνταποκριτοϋ μας).

Έν μέσῳ τριών χιλιάδων θεατών την παρεστμένη Κυριακήν ή «Άτλας» πρωταθλήτριας ένίκησε την ισχυράν ομάδα των «Άθηνών» «Εργατικές Άστρον» διά 2 πόντων έναντι ενός. Ο άγων ήτο πολύ γαλήνιος και συναρπαστικός είς φάσεις. Ο «Άτλας» συνεχίζων την ιδίαν τακτικήν του έίχε πάντοτε νικήτης εκ του άγώνος. Έκ των παικτών διεκρίθη ή σέντερ φούτμπολίστα ή άριστος εκ των ποδοσφαιριστών της Πονηήσου. Κατόπιν οι Χλέπας, Βασιλειάδης, Γαντής και Τσίπουγλις. Έκ δέ του «Άρεως» καὸς «Άστέρης» ή άριστοτός οπισθοφυλάκ, έσως την κατάστασιν πλειάκις, ή τεταμένη φύλαξ και ή μέσα άριστέρα. Ο διατηρητής Σεφεριάδης είς τὸ ύψος του.

ΜΙΜΗΣ ΤΣΙΝΤΟΛΑΣ

ΕΝΟΣ 'FRUIT SALT'

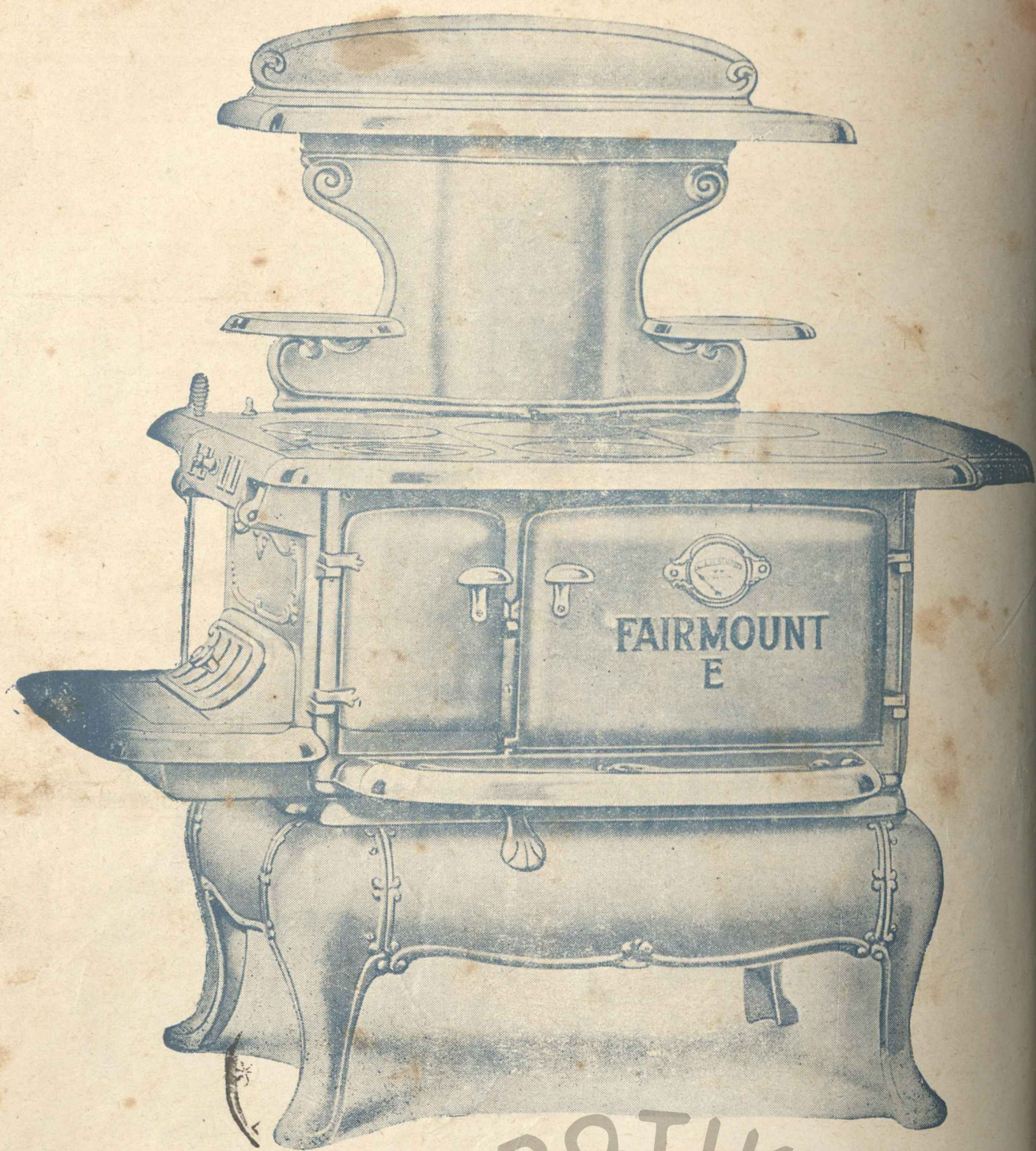

Άποτέλεσμα της άμελείας σας είναι ή λανθάνουσα δυσκοιλιότης, - ή αίτία της δηλητηριάσεως του όργανισμοϋ σας

Κόπωσης μετά την έλαχιστή προσπάθειαν, ώχρο πρόσωπο, κομμένα μάτια, είναι συμπτώματα δυσκοιλιότητος, την όποιαν ίσως δέν ύποπτεύεσθε. Το ΕΝΟ, όχι μόνον θα σας θεραπεύση με φυσικόν τρόπον, αλλά κυρίως θα προλάβη την παραφόρτωσιν του πεπτικού σας συστήματος. Εξήντα χρόνια εύεργετικής δράσεως είς όλον τον κόσμον είναι άρκετή έγγυησις της άγνότητος του μοναδικού αυτού σπασιαλιτέ και των ύπεροχών άποτελεσμάτων του.

Πωλείται είς όλα τὰ φαρμακεία: ή μεγάλη φιάλη βραχ. 75, ή μικρά 45.

FAIRMOUNT **ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΥΖΙΝΩΝ** **ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΚΑΘΑΡΟΝ, ΑΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ** **ΜΕ 5 ΟΚΑΔΕΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗ:**

Μαγειρεία, Φούρνο, Ξαχάρα, Σουβλάνια, χώρον διὰ σιδήρα σιδηρώματος καὶ
ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ ἐπὶ 8-10 ὥρας.

Ἐν τῇς οἰκονορίας τῆς παντοῦ ὅλης ἐπιτηδεύεται ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν.
 Εἰς τὴν διάδοσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου, ἔχομεν τὰ ἐνόματα πατενθουσιωμένων
 πελατῶν ποτ' ἀντιπαύσεσθαι εἰς Κουζίνας τῶν μὲ **FAIRMOUNT**.

Ἡ ἴδια ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΕ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΓΚΑΖ ΟΥ
ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

ΜΕΓΕΘΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΔΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ.
 ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΟΡΙΣΜΕΝΑΙ

Διὰ τὰς Κουζίνας **FAIRMOUNT** κάθε σιγερὰ καύσιμος ὅλη εἶναι κατάλληλος.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΡΑ ΤΩ ΓΕΝ. ΑΝΤ. **I. N. ΔΗΜΟΛΑΚΗ**

ΕΡΜΟΥ 86 (εἰσόδος Ἀγνιδας 1) ΑΘΗΝΑΙ